

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 57.671/1/V
van 14 augustus 2015

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot uitvoering
van het decreet van 25 april 2014 betreffende de
omgevingsvergunning’

Op 11 juni 2015 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw verzocht binnen een termijn van zestig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning’.

Het ontwerp is door de eerste vakantiekamer onderzocht op 6 augustus 2015. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Bert THYS, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur, en Pierrot T’KINDT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 14 augustus 2015.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

VOORAFGAANDE OPMERKING

2. In de adviesaanvraag wordt aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, tevens expliciet gevraagd “of het systeem van de lex silencio positivo te verantwoorden is in het kader van de omgevingsvergunning”. Veeleer dan deze vraag op een algemene wijze te beantwoorden, heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, deze vraag onderzocht in zoverre zij valt te betrekken op een concreet onderdeel van de ontworpen regeling. Wat dat betreft kan worden verwezen naar de opmerkingen die in dit advies bij de desbetreffende artikelen van het ontwerp worden geformuleerd.

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

3. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt er in essentie toe om de nadere regels vast te stellen van de geïntegreerde vergunningsprocedure waarin op het vlak van de stedenbouwkundige en de milieuaspecten van projecten wordt voorzien in het decreet van 25 april 2014 ‘betreffende de omgevingsvergunning’.

Het ontworpen besluit bestaat uit tien titels.

De titels 1 tot 8 bevatten autonome bepalingen waarin diverse onderdelen van de geïntegreerde vergunningsprocedure nader worden geregeld en die betrekking hebben op onder meer de vergunningsaanvraag, de advisering, het openbaar onderzoek, het toekennen van de omgevingsvergunning en het wijzigen ervan.

De gemeenschappelijke procedureregels die in de voornoemde titels van het ontwerp worden bepaald, nopen tot een hoofdzakelijk terminologische aanpassing van uiteenlopende regels die op dat vlak van toepassing zijn in de onderscheiden sectoren. Die aanpassing vormt het voorwerp van een groot aantal van de wijzigingsbepalingen die zijn vervat in titel 9 van het ontwerp. Daarnaast wordt die titel te baat genomen om bepaalde herschikkingen van de regelgeving door te voeren. Zo wordt titel I van het VLAREM opgeheven en worden de inhoudelijke milieubepalingen in titel II van het VLAREM geïntegreerd.

In titel 10 van het ontwerp worden een aantal overgangsbepalingen opgenomen, benevens opheffings- en inwerkingtredingsbepalingen.

4.1. Ermee rekening houdend dat de ontworpen regeling in de eerste plaats strekt tot het uitvoeren van het decreet van 25 april 2014 kan ervoor in hoofdzaak rechtsgrond worden gevonden in het grote aantal bepalingen van dat decreet waarin specifieke bevoegdheden worden

gedelegeerd aan de Vlaamse Regering. Een opsomming van de bepalingen van het decreet van 25 april 2014 die aldus kunnen worden geacht rechtsgrond te bieden voor onderdelen van het ontwerp wordt weergegeven in het derde lid van de aanhef ervan. Bij die opsomming dienen evenwel twee opmerkingen te worden geformuleerd.

4.2. Van sommige bepalingen van het decreet van 25 april 2014 wordt melding gemaakt in het derde lid van de aanhef van het ontwerp zonder dat evenwel duidelijk is op welke wijze of voor welk artikel van het ontwerp of onderdeel ervan die bepalingen rechtsgrond bieden. Dat is het geval voor de artikelen 12, § 4, 68, vierde lid, en 70, § 4, van het betrokken decreet.

De stellers van het ontwerp doen er goed aan om, indien zij van oordeel zijn dat de voornoemde bepalingen van het decreet van 25 april 2014 wel degelijk rechtsgrond bieden voor bepaalde onderdelen van het ontwerp, dat in het verslag aan de Vlaamse Regering te verduidelijken. Indien de betrokken bepalingen van het decreet de ontworpen regeling evenwel niet tot rechtsgrond strekken, dient de vermelding ervan te worden weggelaten in het derde lid van de aanhef van het ontwerp.

4.3. Van sommige bepalingen van het decreet van 25 april 2014 wordt geen melding gemaakt in het derde lid van de aanhef van het ontwerp, alhoewel deze de ontworpen regeling mede tot rechtsgrond strekken.

Dat is het geval voor de artikelen 2, eerste lid, 2°, c) (rechtsgrond voor artikel 155, eerste lid, van het ontwerp), 10, eerste lid (rechtsgrond voor artikel 144), 17, § 2, eerste lid, 4° (rechtsgrond voor onder meer de artikelen 11, 1°, d), 2° en 3°, 13 en 14), 66, § 4 (rechtsgrond voor de artikelen 47, § 1, 12°, en § 2, 81 en 95), 73, § 2 (rechtsgrond voor artikel 785)¹, 88, eerste lid (rechtsgrond voor de artikelen 106, 107, § 2, eerste tot derde lid, 119, 124 en 125, § 2, eerste tot derde lid), 88, derde lid, 1° (rechtsgrond voor artikel 107, § 1, eerste lid, 2°), 90, § 2, eerste lid (rechtsgrond voor onder meer artikel 111 en onderdelen van de artikelen 112 en 114), 99, § 2, 3° (rechtsgrond voor artikel 101, eerste lid), 396, eerste en tweede lid (rechtsgrond voor respectievelijk artikel 810, 1° en 2° tot 9°), en 397 (rechtsgrond voor artikel 811), van het decreet.

Van de voornoemde bepalingen van het decreet van 25 april 2014 moet ook melding worden gemaakt in het derde lid van de aanhef van het ontwerp.

5. Sommige bepalingen van het ontwerp beogen geen uitvoering te geven aan een uitdrukkelijke machtigingsbepaling in het decreet van 25 april 2014, maar kunnen niettemin geacht worden rechtsgrond te vinden in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, dat aan de Vlaamse Regering de algemene bevoegdheid verleent om de decreten uit te voeren, gelezen in samenhang met een bepaald artikel van het voornoemde decreet of een onderdeel ervan.

Zo kan artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 worden gelezen in samenhang met de artikelen 9, §§ 2 en 3 (wat de artikelen 147 en 148 van het ontwerp betreft),

---

¹ Voor de betrokken bepaling kan geen rechtsgrond worden gevonden in de artikelen 72 en 74 van het decreet van 25 april 2014, waarvan nochtans melding wordt gemaakt in de door de gemachtigde aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, meegedeelde tabel van bepalingen die het ontwerp tot rechtsgrond strekken.

14 (wat artikel 797 van het ontwerp en de erin beoogde rapportage door de Vlaamse Regering betreft), 18, tweede lid (wat artikel 68, tweede lid, van het ontwerp betreft), 19, eerste lid (wat artikel 145, eerste lid, van het ontwerp betreft), 31 en 65 (wat artikel 46 van het ontwerp betreft), 37, tweede lid (wat artikel 84, tweede lid, van het ontwerp betreft), 38, eerste lid, en 57, eerste lid (wat artikel 145, eerste lid, van het ontwerp betreft), 62 en 90, § 2, eerste lid (wat de artikelen 77, § 2, en 90, § 2, en – in voorkomend geval – 114, § 3, tweede lid, en 132, § 3, tweede lid, van het ontwerp betreft), 99, § 2, 3° (wat artikel 101, tweede lid, van het ontwerp betreft), 336 (wat de artikelen 570, 571 en 574 tot 576 van het ontwerp of onderdelen ervan betreft)², en 387 (wat artikel 808 van het ontwerp betreft), van het decreet van 25 april 2014.

De opsomming van bepalingen van het decreet van 25 april 2014 in het derde lid van de aanhef van het ontwerp dient ook vanuit dat oogpunt te worden aangepast.

6. In artikel 145, tweede lid, van het ontwerp worden personeelsleden van de afdelingen RO en Milieu ertoe gemachtigd om taken te vervullen ter voorbereiding of bekendmaking van beslissingen waarvoor de Vlaamse Regering of de gewestelijke omgevingsambtenaar bevoegd is. Rechtsgrond daarvoor kan worden gevonden in artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Van deze laatste bepaling dient bijgevolg ook melding te worden gemaakt in het eerste lid van de aanhef van het ontwerp.

7. Artikel 70 van het ontwerp heeft betrekking op de procedure van goed- of afkeuring van het ontwerp van project-MER of omgevingsveiligheidsrapport door de afdeling, bevoegd voor veiligheids- en milieueffectrapportage. Rechtsgrond daarvoor wordt geboden door de artikelen 4.3.8, § 4, en 4.5.7, § 4, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’, hierna “DABM” genoemd.

In zoverre het in artikel 150, eerste lid, van het ontwerp bedoelde uitwisselingsplatform betrekking heeft op stukken en gegevens over de procedure die wordt vermeld in artikel 150, tweede lid, 5°, van het ontwerp, strekt ook artikel 5.4.8 van het DABM het ontwerp tot rechtsgrond.

In artikel 151, tweede lid, van het ontwerp wordt bepaald dat het omgevingsvergunningenregister de databank van de omgevingsvergunningen omvat die toelating verlenen voor de exploitatie van ingedeelde inrichtingen en activiteiten, vermeld in artikel 5.2.2 van het DABM. Rechtsgrond voor het ontworpen lid kan worden gevonden in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met het voornoemde artikel 5.2.2 van het DABM.

Diverse bepalingen van hoofdstuk 2 van titel 9 van het ontwerp kunnen worden geacht rechtsgrond te vinden in artikel 5.4.1 van het DABM³, terwijl voor artikel 785 van het

---

² In de door de gemachtigde aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, meegedeelde tabel van rechtsgrond biedende bepalingen wordt verkeerdelijk verwezen naar de artikelen 18, derde lid, en 37, derde lid, van het decreet van 25 april 2014.

³ In de door de gemachtigde meegedeelde tabel van rechtsgrond biedende bepalingen wordt voor die artikelen op een algemene wijze verwezen naar titel V, hoofdstuk 4, van het DABM.

ontwerp (bijzondere milieuvoorwaarden voor GPBV-installaties) mede rechtsgrond wordt geboden door artikel 5.4.6 van het DABM⁴.

De verwijzing naar onderdelen van het DABM die voorkomt in het tweede lid van de aanhef van het ontwerp kan worden gespecificeerd in het licht van hetgeen onder dit randnummer is opgemerkt.

8. Wat de wijzigingsbepalingen betreft die zijn gegroepeerd in titel 9 van het ontwerp, die de artikelen 165 tot 796 omvat, dient in beginsel als rechtsgrond telkens een beroep te worden gedaan op de bepalingen die de te wijzigen besluiten tot rechtsgrond strekken.

Gelet op het grote aantal teksten waarvan op die wijze bijkomend melding zou moeten worden gemaakt in de aanhef van het ontwerp, kan worden gebillijkt dat wordt volstaan met de reeds in de aanhef voorkomende verwijzing naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 in zoverre de bepalingen van titel 9 van het ontwerp uitsluitend terminologische aanpassingen bevatten die noodzakelijk zijn geworden als gevolg van de inhoudelijke regeling die is vervat in de overige titels van het ontwerp. Wat de overige – inhoudelijke – wijzigingen betreft die zijn vervat in titel 9 van het ontwerp en die met andere woorden niet kunnen worden beschouwd als zijnde van een louter terminologische aard, dient wel telkens de precieze rechtsgrond te worden vermeld in de aanhef van het ontwerp.⁵

9. Sommige bepalingen van het ontwerp vinden rechtsgrond in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hierna “VCRO” genoemd. Dat is het geval voor de artikelen 568 (niet-toegestane afwijkingen van de stedenbouwkundige voorschriften) en 672 van het ontwerp (inzake meldingsplichtige handelingen), die kunnen worden geacht rechtsgrond te vinden in respectievelijk artikel 5.6.7, § 1, derde lid,⁶ en artikel 4.2.2, § 1, eerste lid, van de VCRO.

In de aanhef van het ontwerp dient een lid te worden ingevoegd waarin wordt verwezen naar de voornoemde bepalingen van de VCRO.

10. Voor artikel 601 van het ontwerp (stedenbouwkundige aspecten van een opstalrecht in het raam van het huisvestingsbeleid) kan rechtsgrond worden gevonden in de artikelen 77*quater*, eerste lid, 1°, 2°, 4° en 7°, en 77*quinquies*, eerste lid, van het decreet van 15 juli 1997 ‘houdende de Vlaamse Wooncode’.

Ook van de desbetreffende bepalingen van het decreet van 15 juli 1997 moet melding worden gemaakt in een daartoe in de aanhef van het ontwerp in te voegen lid.

---

⁴ Anders dan wat in de door de gemachtigde meegedeelde tabel van rechtsgrond biedende bepalingen wordt vermeld, biedt artikel 5.4.7 van het DABM geen rechtsgrond voor artikel 785 van het ontwerp.

⁵ De opmerkingen die in dit advies worden geformuleerd met betrekking tot de rechtsgrond van bepalingen van titel 9 van het ontwerp hebben betrekking op de bepalingen met een “inhoudelijke”, niet louter terminologische draagwijdte.

⁶ Niet “artikel 5.6.7, § 2, VCRO”, zoals vermeld in de door de gemachtigde meegedeelde tabel van rechtsgrond biedende bepalingen.

11.1. Voor een beperkt aantal bepalingen van het ontwerp ziet de Raad van State, afdeling Wetgeving, geen rechtsgrond.

11.2. Zoals valt af te leiden uit de door de gemachtigde aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, meegedeelde tabel van bepalingen die het ontwerp tot rechtsgrond strekken, kan voor sommige artikelen van het ontwerp of onderdelen ervan enkel rechtsgrond worden gevonden in bepalingen van het decreet van 25 april 2014 zoals die zullen luiden eenmaal zij zullen zijn aangepast door een nog tot stand te brengen decreet⁷. Dat betekent dat de betrokken bepalingen van het ontwerp in de huidige stand van de decreetgeving de noodzakelijke rechtsgrond ontberen en momenteel geen doorgang kunnen vinden.

Dat is het geval voor de artikelen 100, § 2, 175, 809 en 811, eerste lid, 2°, en derde lid, in zoverre in de laatstgenoemde leden wordt gerefereerd aan artikel 175 van het ontwerp.

11.3. De artikelen 64 tot 66 van het ontwerp hebben betrekking op de inspraak in procedures die in andere gewesten of landen lopen en op de bekendmaking van beslissingen overeenkomstig procedures in andere gewesten of landen. Gevraagd naar de rechtsgrond voor de betrokken bepalingen heeft de gemachtigde verwezen naar artikel 4.3.9 van het DABM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

De Raad van State, afdeling Wetgeving, ziet evenwel niet op welke wijze artikel 4.3.9 van het DABM rechtsgrond zou kunnen bieden voor de artikelen 64 tot 66 van het DABM. In de eerstgenoemde bepaling gaat het immers om een procedure die leidt tot het verlenen of het weigeren van een vergunning door een instantie bevoegd binnen het Vlaamse Gewest, terwijl het in de artikelen 64 tot 66 van het ontwerp gaat om procedurestappen in een vergunningsproces waarover finaal wordt beslist door een instantie van buiten het Vlaamse Gewest.

Bij gebrek aan enige andere rechtsgrond kunnen de artikelen 64 tot 66 niet in het ontwerp worden gehandhaafd.

VORMVEREISTEN

12. De artikelen 10, 144 en 149 van het ontwerp zijn op 11 mei 2015 het voorwerp geweest van onderhandelingen binnen het Sectorcomité XVIII Vlaamse Gemeenschap en Vlaams Gewest. Deze onderhandelingen hebben geresulteerd in het protocol nr. 344.1120 van 22 mei 2015. De artikelen 146 tot 149 van het ontwerp hebben op 10 juni 2015 het voorwerp uitgemaakt van onderhandelingen binnen het comité C1 voor de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten, onderafdeling Vlaams Gewest en Vlaamse Gemeenschap. Die onderhandelingen hebben geleid tot het protocol nr. 2015/2 van 17 juni 2015.

---

⁷ Bedoeld wordt het voorontwerp van decreet 'houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw en energie', waarover de Raad van State, afdeling Wetgeving, op 20 mei 2015 advies 57.436/1/3 heeft uitgebracht. Het betrokken ontwerp van decreet zou naar het zeggen van de gemachtigde bij het Vlaams Parlement zijn ingediend.

Het is niet duidelijk waarom het syndicaal overleg met betrekking tot de ontworpen regeling beperkt is gebleven tot de voornoemde bepalingen van het ontwerp, temeer daar het de Raad van State, afdeling Wetgeving, voorkomt dat een dergelijk overleg relevant is ten aanzien van nog andere bepalingen ervan.⁸ Het is derhalve zeer de vraag of voor een correcte naleving van het rechtens voorgeschreven syndicaal overleg niet is vereist dat nog andere bepalingen van het ontwerp aan dat overleg worden onderworpen. Indien dat bijkomend overleg dan zou leiden tot een wijziging van de ontworpen regeling, zal die wijziging ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, eveneens nog om advies moeten worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

ALGEMENE OPMERKINGEN

13. Met diverse onderdelen van de ontworpen regeling wordt de omzetting in het interne recht beoogd van Europese richtlijnen of bepalingen ervan.⁹ Hiervan dient telkens op de geëigende wijze melding te worden gemaakt in de tekst van het ontwerp.¹⁰

14. In veel artikelen van het ontwerp worden bepalingen van het decreet van 25 april 2014 overgenomen, zonder dat erop wordt voortgebouwd met het oog op het vaststellen van nadere regels, of worden bepalingen van dat decreet geparafraseerd.¹¹

Bepalingen van een hogere regeling in herinnering brengen door ze over te nemen of te parafraseren in een lagere regeling dient te worden vermeden. Niet alleen is een dergelijke werkwijze op het normatieve vlak overbodig aangezien ze geen nieuwe norm tot stand brengt, maar bovendien kan ze tot verwarring leiden over de precieze aard van het in de lagere regeling opgenomen voorschrift en kan ze inzonderheid aanleiding ertoe zijn dat later uit het oog wordt verloren dat alleen de hogere regelgever het betreffende voorschrift kan wijzigen. Ook kan die

---

⁸ Bij wijze van voorbeeld kan worden gerefereerd aan de artikelen 3, 5 en 145 van het ontwerp.

⁹ Zo vormen de artikelen 26 en 27 van het ontwerp bijvoorbeeld de omzetting van respectievelijk artikel 7 van richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten’ en artikel 14, lid 3, van richtlijn 2012/18/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 ‘betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, houdende wijziging en vervolgens intrekking van richtlijn 96/82/EG van de Raad’.

¹⁰ Dat gebeurt dan bij voorkeur door middel van een artikel van het ontwerp dat aan de bepalingen voorafgaat die een richtlijn of een onderdeel ervan omzetten. Zie ook omzendbrief VR/2014/4 van de Vlaamse Regering van 9 mei 2014 ‘betreffende de wetgevingstechniek’, hierna verkort “Ompzendbrief wetgevingstechniek” genoemd, aanwijzingen 87, 2°, 140, 3°, b), 146, 2°, en 148, formule *sub* 2°, b).

¹¹ Zonder dat in dat verband naar exhaustiviteit wordt gestreefd, kan worden melding gemaakt van onder meer de artikelen 9, 15, eerste lid, 38, eerste en tweede lid, 68, eerste en derde lid, 72, eerste lid, 74, 76, 84, eerste en derde lid, 89, 107, § 2, vierde lid, 114, § 1, tweede lid, 1° en 2°, 125, § 2, vierde lid, 132, § 1, tweede lid, 1° en 2°, 136, § 1, 137, § 1, 143, eerste lid, 799, eerste lid, 2°, 800, tweede en derde lid, 802, § 1, tweede lid, 806 en 807, tweede en derde lid, van het ontwerp.

werkwijze verwarring doen ontstaan over het ogenblik van inwerkingtreding van het betreffende voorschrift.¹²

Een herhaling van decretale bepalingen in een besluit van de Vlaamse Regering kan dan ook alleen maar worden gedoogd in zoverre zulks noodzakelijk is voor de leesbaarheid van dat besluit, in welk geval een uitdrukkelijke verwijzing naar de relevante decreetsbepaling het aangewezen middel zal zijn om de aard van die bepaling herkenbaar te houden (“conform artikel ... van het decreet”).

De redactie van de betrokken bepalingen van het ontwerp moet dienovereenkomstig worden aangepast en de strekking ervan moet verenigbaar zijn met die van de overgenomen hogere regel. Een herneming van een hogere regel zonder meerwaarde dient te worden vermeden.¹³

15. Verschillende onderdelen van de artikelen 34 en 36 van het ontwerp voorzien in een adviesverlening door federale instanties of in een optreden van ministers van de federale regering met het oog op die adviesverlening.¹⁴

Teneinde te vermijden dat afbreuk zou worden gedaan aan de autonomie van de federale overheid, wordt in de betreffende bepalingen beter vermeld dat om die adviesverlening en dat optreden wordt verzocht.

16. De nummering van de artikelen van het ontwerp moet aan een bijkomend nazicht worden onderworpen. Daarbij dient uiteraard te worden vermeden dat met blanco-artikelen wordt gewerkt.¹⁵ Ook zou het ongetwijfeld de begrijpelijkheid en het gemak van raadpleging van de ontworpen tekst ten goede komen indien de artikelsgewijze bespreking in het verslag aan de Vlaamse Regering zou sporen met de nummering van de artikelen in het ontwerp.¹⁶ Ook de frequent voorkomende interne verwijzingen moeten aan een bijkomende controle worden onderworpen. Naar aanleiding van de in dit advies gemaakte bijzondere opmerkingen zullen wat dat betreft diverse voorstellen tot correctie worden geformuleerd. Wanneer bovendien in bepalingen van het ontwerp wordt gerefereerd aan de bijlagen dient het precieze nummer van de beoogde bijlage te worden vermeld, hetgeen uiteraard noopt tot een nummering van iedere bijlage.¹⁷

---

¹² *In casu* is het risico op dergelijke verwarring weliswaar miniem, gelet op het bepaalde in artikel 811, eerste lid, van het ontwerp.

¹³ Zie ook *Omzendbrief wetgevingstechniek*, aanwijzing 120, 1°.

¹⁴ Zie de artikelen 34, §§ 7, 13 en 16, en 36, § 2, tweede lid, 2°, en § 15, van het ontwerp.

¹⁵ Zoals de artikelen 244 en 245 van het ontwerp.

¹⁶ Dat laatste is nu niet het geval vanaf de bespreking van artikel 176 van het ontwerp in het verslag aan de Vlaamse Regering.

¹⁷ In bijvoorbeeld de artikelen 15 en 103 van het ontwerp wordt verwezen naar bijlagen zonder precieze opgave van het nummer ervan.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

17. De redactie van het eerste tot het derde lid van de aanhef van het ontwerp moet worden aangepast, rekening houdend met de opmerkingen die *sub* 4.2, 4.3, en 5 tot 7, zijn geformuleerd met betrekking tot de rechtsgrond voor de ontworpen regeling.¹⁸ Tevens dienen een aantal leden te worden toegevoegd waarin wordt verwezen naar decretale bepalingen die eveneens rechtsgrond bieden voor de ontworpen regeling en die *sub* 9 en 10 worden vermeld. In voorkomend geval dient in de aanhef tevens te worden verwezen naar andere decretale of wettelijke bepalingen die rechtsgrond bieden voor inhoudelijke, niet louter terminologische aanpassingen die in titel 9 van het ontwerp worden doorgevoerd in bestaande besluiten (zie opmerking *sub* 8), voor zover in de aanhef daarvan niet al melding zou zijn gemaakt.

18. In de aanhef moeten, vóór het lid met de verwijzing naar het advies van de Raad van State, nog verwijzingen worden ingevoegd naar de protocollen van de onderhandelingen die zijn gevoerd met de vakbonden van het overheidspersoneel.¹⁹

Artikel 1

19. In artikel 1, eerste lid, 24° en 31°, van het ontwerp moeten de verwijzingen naar respectievelijk “artikel 151, derde lid” en “artikel 151, eerste lid” worden vervangen door een verwijzing naar respectievelijk “artikel 150, derde lid” en “artikel 150, eerste lid”.

Opschrift titel 1, hoofdstuk 2

20. Aangezien in hoofdstuk 2 van titel 1 van het ontwerp geen bepalingen met betrekking tot de dossiertaks voorkomen, schrappen men in het opschrift van het betrokken hoofdstuk de woorden “en dossiertaks”.

Artikel 4

21. In artikel 4, tweede lid, van het ontwerp wordt onder meer bepaald dat de betrokken verantwoordingsstukken “ter plaatse” worden bewaard. Het is niet duidelijk welke plaats daarbij precies wordt bedoeld. Hieromtrent om verduidelijking verzocht, deelde de gemachtigde het volgende mee:

“Met ‘ter plaatse’ wordt bedoeld dat ze bijgehouden worden door de instantie of instanties die de verantwoordingsstukken heeft of hebben opgemaakt. De verantwoordingsstukken worden met andere woorden niet aan de Vlaamse minister,

---

¹⁸ De bepalingen die de ontworpen regeling tot rechtsgrond strekken, dienen te worden vermeld samen met de nog van kracht zijnde teksten die de betrokken bepalingen in het verleden eventueel hebben gewijzigd (*Omzendbrief wetgevingstechniek*, aanwijzing 60, 3°).

¹⁹ Zie *Omzendbrief wetgevingstechniek*, aanwijzing 80, 2°, a).

bevoegd voor de financiën en begroting, noch aan het Rekenhof bezorgd. Dit wordt inderdaad best verduidelijkt in het ontwerp van besluit.”

De door de gemachtigde gedane suggestie tot verduidelijking van de tekst van het ontwerp kan worden bijgetreden.

Artikel 5

22. De leidend ambtenaren van het departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed en van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie kunnen zelf de functies van inhoudelijk ordonnateur en beheerder van het Omgevingsfonds cumuleren, in tegenstelling tot de ambtenaren aan wie zij de uitoefening van de voornoemde functies kunnen overdragen. Voor deze laatste categorie ambtenaren is er met andere woorden geen cumulatiemogelijkheid. Dit volgt uit de samenhang tussen de artikelen 3 en 5, § 1, van het ontwerp, en wordt door de gemachtigde als volgt verduidelijkt:

“In de praktijk wordt zowel de functie van ordonnateur als van beheerder gedelegeerd naar ambtenaren. De leidend ambtenaren vervullen deze functie zelden zelf. Dit zien we ook bij andere fondsen. Toch wordt voor deze regeling gekozen zodat er steeds een ordonnateur en beheerder is als de ambtenaar of ambtenaren die de delegatie hebben verkregen plots ziek zijn of met vakantie zijn. De leidend ambtenaar is dan de facto een soort van ‘noodordonnateur’ of ‘noodbeheerder’. Vandaar dat de onverenigbaarheid voor het vervullen van beide functies bij de leidend ambtenaren niet is ingeschreven.”

Rekening houdende met de voorafgaande toelichting worden in de laatste zin van artikel 5, § 1, van het ontwerp, de woorden “voormelde ambtenaren” ter wille van de duidelijkheid het best vervangen door de woorden “laatstvermelde ambtenaren”.

23. In artikel 5, § 4, 1°, a), van het ontwerp, wordt verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit van 26 september 1996 ‘tot bepaling van de algemene uitvoeringsregels van de overheidsopdrachten en van de concessies voor openbare werken’. Dat besluit is evenwel opgeheven.²⁰ In de plaats ervan lijkt veeleer te moeten worden verwezen naar artikel 9 van het gelijknamige koninklijk besluit van 14 januari 2013.

Artikel 8

24. In artikel 8, § 1, tweede lid, van het ontwerp wordt bepaald dat een projectvergadering wordt gehouden uiterlijk binnen een termijn van zestig dagen na de datum van ontvangst van het verzoek om dergelijke vergadering. De aanwezigheid op de projectvergadering geldt, blijkens artikel 8, § 4, tweede lid, van het ontwerp, ten aanzien van de initiatiefnemer, de instanties en de derde[n]-belanghebbenden die op die vergadering worden uitgenodigd als een voorwaarde om opmerkingen te kunnen maken over het verslag dat wordt opgesteld. Om die

---

²⁰ Zie artikel 5, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 2 juni 2013 ‘tot bepaling van de datum van inwerkingtreding van de wet overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten van 15 juni 2006 en van de koninklijke uitvoeringsbesluiten ervan’.

reden wordt de stellers van het ontwerp ter overweging gegeven om een minimumtermijn te bepalen die moet worden in acht genomen tussen het tijdstip van de uitnodiging voor de vergadering en dat waarop de vergadering wordt gehouden.

Artikel 10

25. Er bestaat een discrepantie tussen de tekst van artikel 10, 2°, van het ontwerp, waarbij de gewestelijke omgevingsambtenaar bevoegd wordt gemaakt om te beslissen over vergunningsaanvragen die worden “vermeld in punt 19° van de lijst van Vlaamse projecten, vastgesteld als bijlage 1 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 13 februari 2015 tot aanwijzing van de Vlaamse en provinciale projecten ter uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning”²¹ en de toelichting die bij die bepaling wordt gegeven in het verslag aan de Vlaamse Regering. Die toelichting luidt:

“Ook wordt hij bevoegd om te beslissen over aanvragen op Vlaams niveau met betrekking tot telecommunicatie, zelfs als ze behandeld worden overeenkomstig de gewone procedure. Deze keuze wordt gemaakt omdat deze aanvragen in vergelijking met de andere projecten op de Vlaamse lijst, vrij kleinschalig zijn.”

De aangehaalde toelichting valt niet zozeer op punt 19° van de in artikel 10, 2°, van het ontwerp bedoelde lijst van Vlaamse projecten te betrekken, doch wel op punt 21° van die lijst (“aanvragen op Vlaams niveau met betrekking tot telecommunicatie”). De gemachtigde heeft bevestigd dat dit wel degelijk de bedoeling is en dat in artikel 10, 2°, van het ontwerp bijgevolg niet naar punt 19° van de voornoemde lijst moet worden verwezen, doch wel naar punt 21° van die lijst.²² De tekst van artikel 10, 2°, van het ontwerp moet derhalve in die zin worden aangepast.

Artikel 13

26. In artikel 13 van het ontwerp worden de aanvragen omschreven waarop de vereenvoudigde vergunningsprocedure van toepassing is. In het verslag aan de Vlaamse Regering wordt in dat verband het volgende vermeld:

“De voorwaarden vermeld in dit artikel vinden hun oorsprong in het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging. De gevallen waarvoor onder de huidige sectorale regelgeving geen openbaar onderzoek vereist is, worden hier hernomen. Voorliggend besluit heft het besluit van 5 mei 2000 dan ook op.”

Anders dan wat de aangehaalde passus uit het verslag aan de Vlaamse Regering laat uitschijnen, moet worden vastgesteld dat de omschrijving van aanvragen waarop overeenkomstig artikel 13 van het ontwerp de vereenvoudigde vergunningsprocedure van

---

²¹ Het in artikel 10, 2°, van het ontwerp vermelde punt 19° betreft “aanvragen met betrekking tot gebouwen of gebouwencomplexen met een totale nuttige vloeroppervlakte, met uitsluiting van de nuttige vloeroppervlakte met de functies wonen en industrie en ambacht, van minstens 50.000 m², gelegen buiten gemeenten met meer dan 200.000 inwoners”.

²² Zie trouwens ook de verwijzing naar punt 21° van de lijst in artikel 41, 1°, van het ontwerp.

toepassing is, niet neerkomt op een loutere herneming van “[d]e gevallen waarvoor onder de huidige sectorale regelgeving geen openbaar onderzoek vereist is”. Met name zijn er diverse verschilpunten tussen de omschrijving van aanvragen in artikel 13, eerste lid, 1°, van het ontwerp, en de regeling die is vervat in artikel 3, §§ 2 en 3, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 waaraan wordt gerefereerd in het verslag aan de Vlaamse Regering.²³

De stellers van het ontwerp dienen de toelichting bij artikel 13 van het verslag aan de Vlaamse Regering en de redactie van die bepaling in de tekst van het ontwerp met elkaar in overeenstemming te brengen, afhankelijk van de bedoeling om de omschrijving van aanvragen in artikel 13 al dan niet geheel te laten aansluiten op de regeling die momenteel is opgenomen in het op te heffen besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000. Nu is er immers een discrepantie tussen de bedoeling, zoals uiteengezet in het verslag aan de Vlaamse Regering, en de omschrijving van aanvragen in artikel 13, eerste lid, 1°, van het ontwerp.

De stellers van het ontwerp dienen er zich daarbij van bewust te zijn dat de in dit advies opgesomde afwijkingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 veelal neerkomen op een beperking van de verplichting om vergunningsaanvragen voor stedenbouwkundige handelingen te onderwerpen aan een openbaar onderzoek en dat er derhalve zal moeten op toegezien worden dat er met de afwijkingen geen afbreuk dreigt te worden gedaan

---

²³ Zo wordt in artikel 13, eerste lid, 1°, a), van het ontwerp niet hernomen wat in artikel 3, § 2, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 wordt bepaald en dat erop neerkomt dat de vrijstelling van openbaar onderzoek voor aanvragen tot handelingen uit te voeren in een gebied waarvoor een gemeentelijk of provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan bestaat, afhangt van de voorwaarde dat het plan voor het betreffende goed niet enkel bestemmingsvoorschriften omvat, maar ook voorschriften inzake de inplanting, de grootte en het uiterlijk van de constructies (in artikel 13, eerste lid, 2°, c), van het ontwerp, wordt de vergelijkbare voorwaarde bepaald in artikel 3, § 4, 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 wel overgenomen). In artikel 13, eerste lid, 1°, b), 2), van het ontwerp wordt de drempel voor de verplichting tot uitvoering van een openbaar onderzoek in verband met de oprichting of de wijziging van infrastructuurwerken verhoogd tot “een lengte van meer dan 500 meter” (“meer dan 200 meter” in artikel 3, § 3, 2°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000). In artikel 13, eerste lid, 1°, b), 3), van het ontwerp wordt de vrijstelling van de verplichting tot uitvoering van een openbaar onderzoek voor aanvragen betreffende gebouwen of constructies met een bruto grondoppervlakte van meer dan 500 vierkante meter als die gebouwen of constructies zich bevinden in industriegebied in de ruime zin, beperkt tot de uitbreiding van die gebouwen of constructies (er is in geen beperking voorzien in artikel 3, § 3, 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000). In artikel 13, eerste lid, 1°, b), 4), van het ontwerp wordt de drempel voor de verplichting tot uitvoering van een openbaar onderzoek in verband met de oprichting, verbouwing en uitbreiding van gebouwen of constructies verhoogd tot “een brutovolume van meer dan 3000 kubieke meter” (“meer dan 2000 kubieke meter” in artikel 3, § 3, 4°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000); de vrijstelling van die verplichting als die gebouwen of constructies gelegen zijn in industriegebied in de ruime zin wordt beperkt tot de gevallen van uitbreiding (er is in geen beperking voorzien in artikel 3, § 3, 4°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000). In artikel 13, eerste lid, 1°, b), 5), van het ontwerp wordt de drempel voor de verplichting tot uitvoering van een openbaar onderzoek in verband met ontbossing en de andere in die bepaling genoemde handelingen buiten industriegebied in ruime zin, verhoogd tot “een grondoppervlakte van meer dan 1000 vierkante meter” (“meer dan 500 vierkante meter” in artikel 3, § 3, 5°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000). In artikel 13, eerste lid, b), 8), van het ontwerp wordt de verplichting tot uitvoering van een openbaar onderzoek beperkt tot (onder meer) aanvragen onder de toepassing van de artikelen “4.4.16 tot en met 4.4.23 (...) van de VCRO” (artikelen “4.4.10 tot en met 4.4.23” in artikel 3, § 3, 8°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000). De gevallen waarin een aanvraag aan een openbaar onderzoek moet worden onderworpen en die worden omschreven in artikel 3, § 3, 12° tot 14°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 worden niet hernomen in het ontwerp.

aan het recht op inspraak zoals dat overeenkomstig de artikelen 6 en volgende van het Verdrag van Aarhus²⁴ in het nationale recht moet worden gewaarborgd.

27. In artikel 13, eerste lid, 1°, b), 1), ii), en 4), ii), van het ontwerp lijkt naar analogie van artikel 13, eerste lid, 1°, b), 1), i) en iii), en 4°, i) en iii), te moeten worden geschreven “gebouwen of constructies” in plaats van “gebouwen en constructies”.

28. In artikel 13, eerste lid, 1°, b), 6), van het ontwerp schrijve men, zoals in artikel 4.2.1, 6°, van de VCRO,²⁵ “bebouwd onroerend goed” (niet: “onroerend bebouwd goed”).

29. In de toelichting die in het verslag aan de Vlaamse Regering wordt gegeven bij artikel 13, eerste lid, 1°, b), 7), van het ontwerp wordt vermeld dat “de terminologie van het Onroerenderfgoeddecreet [wordt] gehanteerd”. Indien dat de bedoeling is, dient in artikel 13, eerste lid, 1°, b), 7), evenwel melding te worden gemaakt van een voorlopig of definitief beschermde archeologische site, een voorlopig of definitief beschermd monument, een voorlopig of definitief beschermd cultuurhistorisch landschap of een voorlopig of definitief beschermd stads- of dorpsgezicht.²⁶ Vraag is trouwens of bij de aanpassing van de redactie van artikel 13, eerste lid, 1°, b), 7), van het ontwerp, niet het best ook rekening wordt gehouden met de mogelijke opname van onroerende goederen in een inventaris van onroerend erfgoed waaromtrent het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 eveneens een regeling bevat.²⁷

30. In artikel 13, eerste lid, 2°, van het ontwerp wordt in ruime mate het bepaalde in artikel 3, § 4, van het reeds genoemde besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 hernomen. De Raad van State, afdeling Wetgeving, heeft bij de laatstgenoemde bepaling destijds het volgende opgemerkt²⁸:

“Uit arrest nr. 8/2011 van het Grondwettelijk Hof volgt dat de verschillende behandeling, zonder redelijke verantwoording, van eigenaars van een kavel die een beperkte afwijking op verkavelingsvoorschriften vragen, enerzijds, en eigenaars van een kavel die een wijziging van de verkavelingsvergunning vragen, anderzijds, wat betreft de verplichting om met betrekking tot die aanvraag een openbaar onderzoek te organiseren, een schending uitmaakt van het grondwettelijke beginsel van de gelijkheid en niet-discriminatie.

---

²⁴ Verdrag van 25 juni 1998 ‘betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden’.

²⁵ Die bepaling biedt de decretale grondslag voor de vergunningsplicht voor door de Vlaamse Regering aan te wijzen functiewijzigingen.

²⁶ Zie de artikelen 2.1, 15°, 6.1.1, 6.1.4, § 2, eerste lid, 2°, en 6.1.14, eerste lid, 2°, van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013; zie eveneens de opmerking die in dit advies wordt gemaakt bij artikel 34, § 3, eerste lid, 1°, van het ontwerp.

²⁷ Zie de artikelen 4.1.3, 4.1.4 en 4.1.10 van dat decreet (openbaar onderzoek over de vaststelling en de actualisering van een inventaris; adviesplicht voor de vergunningsplichtige verwijdering van onroerende goederen opgenomen in bepaalde inventarissen).

²⁸ Advies 49.901/1 van 12 juli 2011 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 9 september 2011 ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, voor wat betreft openbare onderzoeken bij aanvragen tot verkavelingswijziging’.

Aangezien de verplichting opgenomen in artikel 4.4.1, § 1, eerste lid, van de [VCRO], om voor een beperkte afwijking op verkavelingsvoorschriften in alle gevallen een openbaar onderzoek te organiseren, (alsnog) ongemoeid wordt gelaten, dient dezelfde verplichting bijgevolg, rekening houdende met het voornoemde arrest, in beginsel eveneens te gelden voor alle gevallen waarin een wijziging van een verkavelingsvergunning wordt gevraagd.

De uitzondering waarin het ontworpen artikel 3, § 4, van het besluit van 5 mei 2000 (...) voorziet met betrekking tot de verplichte onderwerping van aanvragen tot verkavelingswijziging aan een openbaar onderzoek, kan bijgevolg slechts behouden blijven indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat in dat specifieke geval het organiseren van een openbaar onderzoek geen nuttig gevolg kan sorteren ten aanzien van de eigenaars van de andere kavels van de verkavelingsvergunning of van belanghebbende derden die geen eigenaar zijn van een kavel. In dat geval kan immers worden aangenomen dat de ontworpen uitzondering op de verplichting tot het inrichten van een openbaar onderzoek geen afbreuk doet aan de gelijke behandeling van de twee voornoemde categorieën van eigenaars.”

De aangehaalde opmerking is ook pertinent voor het bepaalde in artikel 13, eerste lid, 2°, van het ontwerp. De stellers ervan doen er derhalve goed aan om in het verslag aan de Vlaamse Regering te verduidelijken waarom volgens hen de in die bepaling vervatte afwijkende regeling op het vlak van de verplichting tot het inrichten van een openbaar onderzoek geen afbreuk doet aan de gelijke behandeling van de betrokken categorieën eigenaars.

Artikel 15

31. Artikel 15, derde lid, van het ontwerp luidt:

“De Vlaamse minister, bevoegd voor de ruimtelijke ordening, en de Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu, zijn gemachtigd gezamenlijk de aanvraagformulieren en de dossiersamenstelling te wijzigen.”

Deze bepaling houdt in dat bij ministerieel besluit een bijlage bij het te nemen besluit van de Vlaamse Regering kan worden gewijzigd. Het ontwerp zelf bevat geen enkele bepaling die de inhoud van de aanvraagformulieren of de dossiersamenstelling regelt. De delegatie komt er bijgevolg op neer dat middels een ministerieel besluit een bijlage bij een besluit van de Vlaamse Regering zo kan worden gewijzigd dat daardoor de volledige inhoud van de aanvraagformulieren en de dossiersamenstelling wordt bepaald.

Aangenomen wordt dat aan ministers weliswaar verordenende bevoegdheden kunnen worden gedelegeerd, maar dat deze uitsluitend betrekking kunnen hebben op detailmatige of bijkomstige aangelegenheden. Omwille van het ontbreken van enige afbakening van de aan de betrokken ministers gedelegeerde bevoegdheid in het ontwerp wordt het deze evenwel mogelijk gemaakt om geheel vrij de inhoud van de aanvraagformulieren en de dossiersamenstelling te regelen, hetgeen verder reikt dan de bevoegdheid om uitsluitend een aantal detailmatige of bijkomstige aangelegenheden te regelen. Artikel 15, derde lid, van het ontwerp kan daarom enkel in het ontwerp worden gehandhaafd indien dat laatste wordt aangevuld met een aantal minimale regels die door de betrokken ministers zullen moeten worden nageleefd wanneer zij de aanvraagformulieren of de dossiersamenstelling willen wijzigen.

Artikel 16

32. In artikel 16, tweede lid, van het ontwerp wordt bepaald dat, in het geval van een openbaar onderzoek en bij gebrek aan een ontvankelijk- en volledigverklaring, *de vervaltermijn, vermeld in het eerste lid, 1°*, begint te lopen op de veertigste dag na de indiening van de vergunningsaanvraag. In de plaats daarvan schrijve men dat “de termijn van tien dagen, vermeld in het eerste lid” vanaf die datum begint te lopen.

Artikel 19

33. De gemachtigde stelde voor om in de artikelen 19, § 2, eerste lid, 20, § 1, tweede lid, en 21, § 1, tweede lid, van het ontwerp de woorden “uiterlijk op de begindatum van het openbaar onderzoek” telkens te vervangen door de woorden “uiterlijk op de dag vóór de begindatum van het openbaar onderzoek”, teneinde te waarborgen dat de aanplakking van een affiche, de publicatie op de betreffende website, alsook, in voorkomend geval, de publicatie in een dag- of weekblad, plaatsgrijpen gedurende de volledige duur van het openbaar onderzoek, met inbegrip van de hele eerste dag ervan. Met deze aanpassing kan worden ingestemd.

Artikel 22

34. In het geval van een individuele kennisgeving van het openbaar onderzoek door de gemeente wordt in artikel 22 van het ontwerp een onderscheid gemaakt tussen de verscheidene in paragraaf 1 vermelde gevallen van vergunningsaanvragen en het specifiek in paragraaf 2 vermelde geval van een vergunningsaanvraag voor het verkavelen van gronden die de vermelding bevat dat de inhoud ervan strijdig is met het bestaan van door de mens gevestigde erfdienstbaarheden of van bij overeenkomst vastgestelde verplichtingen met betrekking tot het grondgebruik. In dat laatste geval wordt immers bepaald dat de kennisgeving van het openbaar onderzoek gebeurt met een beveiligde zending.²⁹

Het niet gebruiken van een beveiligde zending voor de kennisgeving van het openbaar onderzoek voor de gevallen vermeld in artikel 22, § 1, van het ontwerp, kan evenwel leiden tot bewijsgeschillen en kan het voor de gemeente sterk bemoeilijken om op een effectieve wijze te voldoen aan de verplichtingen inzake terbeschikkingstelling van de nodige verklaringen of bewijsstukken, zoals bepaald in artikel 18 van het ontwerp, nog afgezien van de mogelijke gevolgen daarvan voor de uitvoering van het openbaar onderzoek en voor de behandeling van de aanvraag in het algemeen. Anderzijds zou een te ruim opgevatte verplichting om gebruik te maken van een beveiligde zending voor de kennisgeving van het openbaar onderzoek voor de gemeente onnodige kosten impliceren. Ook in de gevallen waarin een beveiligde zending niet verplicht is, kan de gemeente ervoor opteren om er toch gebruik van te maken, gelet op de concrete omstandigheden van de aanvraag.

De Raad van State, afdeling Wetgeving, adviseert om na te gaan of, rekening houdende met hetgeen zo-even is uiteengezet, voor een aantal van de in artikel 22, § 1, van het

---

²⁹ Zie de definitie van deze term in artikel 1, 10°, van het ontwerp.

ontwerp vermelde gevallen toch niet moet worden voorzien in de verplichting om gebruik te maken van een beveiligde zending.³⁰

35. De in artikel 22, § 1, van het ontwerp vervatte regeling inzake kennisgeving door de gemeente vertoont sterke gelijkenissen met het destijds ontworpen artikel 29, § 1, van het ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2014 ‘tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende complexe projecten’. De laatstgenoemde ontworpen bepaling is op verscheidene punten aangepast, kennelijk als gevolg van de opmerkingen die de Raad van State, afdeling Wetgeving, erover heeft geformuleerd in advies 56.743/1 van 21 november 2014. De eerste van die opmerkingen luidt als volgt:

“Artikel 29, § 1, eerste lid, van het ontwerp transposeert in essentie de inhoud van het punt 1° van artikel 17, § 3, VLAREM I naar de context van de procedure voor complexe projecten. Vraag is of kan worden verantwoord, uit het oogpunt van het gelijkheidsbeginsel, dat hetzelfde niet wordt gedaan voor andere gevallen van individuele kennisgeving met het oog op de uitvoering van een openbaar onderzoek over een milieuvergunningsaanvraag die worden vermeld in de punten 2° en 3°*bis* van voormeld artikel 17, § 3.

De gemachtigde heeft in dat verband verklaard dat ook zal worden voorzien in een kennisgeving aan respectievelijk ‘het comité voor preventie op het werk’ en ‘de openbare besturen die belast zijn met het beheer van een verkeersweg, een waterloop of een instelling binnen een straal van 100 m rond de inrichting’.

Hiermee kan worden ingestemd.”³¹

Blijkbaar hebben de stellers gemeend geen rekening te moeten houden met die opmerking bij de uitwerking van het onderhavige ontwerp. Indien er gegronde redenen zijn om een regeling uit te werken die afwijkt van hetgeen thans bepaald wordt in artikel 29, § 1, van het voornoemde besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2014, kunnen die redenen beter in het verslag aan de Vlaamse Regering worden uiteengezet. In het andere geval worden de twee regelingen het best op elkaar afgestemd.

36. Artikel 22, § 1, tweede lid, 2°, van het ontwerp houdt in dat voor de aanvraag tot bijstelling van een omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, de gemeente alleen de eigenaars van aanpalende percelen die geen deel uitmaken van de verkaveling, op de hoogte brengt van de aanvraag – en dus niet de eigenaars van percelen die wel deel uitmaken van de verkaveling. Dat is anders dan in artikel 29, § 1, tweede lid, 2°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2014, dat inhoudt dat – wat betreft complexe projecten – ook de eigenaars van percelen die deel uitmaken van de verkaveling op de hoogte worden gebracht. De ontworpen regeling heeft tot gevolg dat eigenaars van (al dan niet aanpalende) percelen die deel uitmaken van de verkaveling verstoken kunnen blijven van een kennisgeving die wel wordt gedaan aan eigenaars van aanpalende percelen die geen deel uitmaken van de verkaveling, hetgeen op zijn minst paradoxaal is. Daarenboven is de ontworpen bepaling niet verenigbaar met

---

³⁰ Zoals bijvoorbeeld het geval is in de ruimer opgevatte regeling in artikel 7, § 1, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 ‘betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging’.

³¹ Adv.RvS 56.743/1 van 21 november 2014, BS 21 januari 2015, 2879, opmerking 23.

artikel 85, § 1, derde lid, van het decreet van 25 april 2014 ‘betreffende de omgevingsvergunning’, dat juist bepaalt dat het college van burgemeester en schepenen *alle* eigenaars van de kavels per beveiligde zending op de hoogte brengt van het voornemen om de bijstelling aan te vragen. De ontworpen bepaling moet bijgevolg worden aangepast om haar in overeenstemming te brengen met hetgeen de aangehaalde decretale bepaling voorschrijft.

37. Artikel 22, § 2, van het ontwerp wordt het best aangevuld met de woorden “en die de aanvraag niet mee hebben ondertekend”, naar analogie van hetgeen wordt bepaald in artikel 22, § 1, tweede lid, inleidende zin.

Artikel 23

38. Artikel 23 van het ontwerp regelt de terinzagelegging van de vergunningsaanvraag. De terinzagelegging gebeurt in de gemeente waar het voorwerp van de vergunningsaanvraag uitgevoerd zal worden (paragraaf 1, eerste lid) of in het provinciehuis van de betrokken provincie of provincies voor bovengemeentelijke mobiele of verplaatsbare projecten (paragraaf 2). In beide gevallen wordt bepaald dat de vergunningsaanvraag “analoog of digitaal” ter inzage wordt gelegd.

De afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 11, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 ‘betreffende de milieuvergunning’ dat het ter inzage leggen van stukken in het kader van een openbaar onderzoek aan derden-belanghebbenden de mogelijkheid moet bieden voldoende inzicht te krijgen in de beoogde exploitatie zodat zij op nuttige wijze hun bezwaarrecht kunnen uitoefenen.³² Het Grondwettelijk Hof heeft van zijn kant gesteld dat de mogelijkheid tot inspraak betreffende ruimtelijke uitvoeringsplannen, waartoe de decreetgever zich met de goedkeuring van het Verdrag van Aarhus heeft verbonden, aan de betrokkenen een effectieve mogelijkheid moet bieden om hun opmerkingen en bezwaren kenbaar te maken zodat de bestuursorganen daarmee naar behoren rekening kunnen houden.³³

In de eerste plaats moeten, om een effectieve inspraak mogelijk te maken, niet alleen de vergunningsaanvraag ter inzage worden gelegd, maar ook bijvoorbeeld de beslissing over de ontvankelijkheid en volledigheid van de aanvraag en alle stukken uit het dossier die de mogelijkheid bieden een voldoende inzicht te krijgen in het beoogde project.

In de tweede plaats moet worden gewaarborgd dat een louter digitale terinzagelegging gepaard gaat met maatregelen die het effectief mogelijk maken voor iedereen, ook voor personen die onvoldoende vertrouwd zijn met die digitale raadpleging, om een voldoende inzicht te krijgen in het beoogde project, zodat zij hun opmerkingen en bezwaren met kennis van zaken kenbaar kunnen maken. Dit kan uitdrukkelijk worden voorgeschreven in de ontworpen bepaling, maar er moet in elk geval in de praktijk op worden toegezien bij de terinzagelegging.

---

³² RvS 21 juni 2012, *Radomski en bvba Business Center Robberechts*, nr. 219.884; RvS 19 juni 2014, *Mertens*, nr. 227.742.

³³ GwH 31 juli 2013, nr. 114/2013, B.8.

Die opmerking geldt ook voor artikel 62 van het ontwerp.

39. In artikel 23, § 2, van het ontwerp schrijve men “In afwijking van paragraaf 1, eerste lid,” in plaats van “In afwijking van paragraaf 1”. Het is immers duidelijk niet de bedoeling om af te wijken van de ontworpen paragraaf 1, tweede lid.

Artikel 24

40. In artikel 24, § 3, eerste lid, van het ontwerp wordt bepaald dat de gemeente, respectievelijk de provincie, onder meer de vergunningsaanvrager uitnodigt voor de informatievergadering. Er wordt evenwel niet voorzien in een uitnodiging van het bevoegde bestuur. Dit valt moeilijk te rijmen met het gegeven dat, zoals kan worden opgemaakt uit artikel 24, §§ 1 en 4, van het ontwerp, het bevoegde bestuur effectief moet deelnemen aan die informatievergadering en dat een lid of een afgevaardigde ervan die vergadering zelfs voorzit. De opsomming van de personen en instanties die worden uitgenodigd voor de informatievergadering moet dan ook in die zin worden aangevuld.

Artikel 25

41. In opmerking 34 is ter overweging gegeven om te voorzien in verplichte en meer bewijskrachtige vormen voor de individuele kennisgeving van vergunningsaanvragen met het oog op het openbaar onderzoek. Een gelijkaardige suggestie kan worden gedaan voor de vormen die in acht moeten worden genomen voor het formuleren van standpunten, bezwaren en opmerkingen tijdens het openbaar onderzoek.

Artikelen 26 en 27

42. In de artikelen 26 en 27 van het ontwerp wordt zowel in paragraaf 1 als in paragraaf 2 gewag gemaakt van mededelingen door het bevoegde bestuur aan de bevoegde autoriteit in het kader van het Verdrag van Espoo,³⁴ respectievelijk het Verdrag van Helsinki³⁵. De gemachtigde bevestigde dat het niet om twee verschillende mededelingen gaat, maar dat in paragraaf 1 telkens wordt geregeld wat er moet gebeuren en in paragraaf 2 wanneer dat moet gebeuren. Om mogelijke verwarring te vermijden, kan bijvoorbeeld telkens in paragraaf 2 verwezen worden naar de mededeling, bedoeld in paragraaf 1.

Artikel 27

43. In artikel 27, § 1, eerste lid, van het ontwerp kunnen de woorden “ten gevolge van een zwaar ongeval” beter worden weggelaten. Het is immers niet ten gevolge van een ongeval,

---

³⁴ Verdrag van 25 februari 1991 ‘inzake milieu-effectrapportage in grensoverschrijdend verband’.

³⁵ Verdrag van 17 maart 1992 ‘inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren’.

maar precies om industriële (en niet zware) ongevallen te voorkomen, dat in het Verdrag van Helsinki wordt voorzien in de in artikel 27 van het ontwerp nader uitgewerkte meldingsverplichting voor voorgenomen gevaarlijke activiteiten die redelijkerwijs grensoverschrijdende gevolgen zouden kunnen hebben.

Artikel 31

44. In artikel 31 van het ontwerp moet worden verwezen naar artikel 68, *tweede lid*, van het decreet van 25 april 2014 en niet naar artikel 68 in zijn geheel, aangezien enkel dat tweede lid wordt bedoeld en dat lid blijkens zijn bewoordingen van toepassing is in afwijking van het eerste lid.

Artikel 33

45. Aan het einde van artikel 33, 2°, van het ontwerp schrijve men nauwkeuriger “ruimtelijke uitvoeringsplannen” (niet: “uitvoeringsplannen”).

Artikel 34

46. Artikel 34, § 1, van het ontwerp kan beter worden geredigeerd als volgt:

“§ 1. Over vergunningsaanvragen of beroepen die betrekking hebben op het uitvoeren van vergunningsplichtige stedenbouwkundige handelingen of op het verkavelen van gronden wordt advies verleend door de instanties en in de gevallen vermeld in dit artikel.”

Een gelijkaardige opmerking geldt voor artikel 36, § 1, van het ontwerp, wat betreft de in die paragraaf genoemde vergunningsaanvragen of beroepen.

47. Artikel 34, § 2, tweede lid, van het ontwerp moet worden aangevuld met de opgave of minstens de omschrijving van de instanties waarbij de afdeling RO, bevoegd voor de omgevingsvergunning, subadviezen kan inwinnen, naar analogie van hetgeen bepaald wordt in artikel 36, § 2, tweede lid, van het ontwerp ten aanzien van de afdeling Milieu, bevoegd voor de omgevingsvergunning.

48. Aan het begin van artikel 34, § 2, vijfde lid, van het ontwerp moet wellicht worden verwezen naar het tweede tot het vierde lid en niet naar het tweede en het derde lid.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 36, § 2, vijfde lid, van het ontwerp.

49. Artikel 34, § 3, eerste lid, inleidende zin, en 1°, van het ontwerp kan beter worden geredigeerd als volgt:

“Het agentschap van het beleidsdomein Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed dat belast is met de uitvoering van het beleid inzake onroerend erfgoed verleent advies als het voorwerp van de vergunningsaanvraag betrekking heeft op:

1° gronden die liggen in of aan een voorlopig of definitief beschermde archeologische site, een voorlopig of definitief beschermd monument, een voorlopig of definitief beschermd cultuurhistorisch landschap of een voorlopig of definitief beschermd stads- of dorpsgezicht;”.³⁶

Om de andere onderdelen van de opsomming in het ontworpen eerste lid te laten aansluiten op de voorgestelde inleidende zin, moeten in de punten 2° en 3° de woorden “met betrekking tot” en in punt 4° de zinsnede “bij aanvragen voor:” worden weggelaten.

50. Het is de Raad van State, afdeling Wetgeving, niet onmiddellijk duidelijk waarom in artikel 34, § 15, eerste lid, 5°, van het ontwerp naast “water” ook specifiek gewag wordt gemaakt van “[a]fvalwater” en “hemelwater”. De stellers van het ontwerp moeten nagaan of niet kan worden volstaan met de term “water”, dan wel of de beoogde verschijningsvormen van water telkens moeten worden gespecificeerd.

51. De definitie in artikel 34, § 15, tweede lid, van het ontwerp van het begrip “Seveso-inrichting” kan niet enkel worden betrokken op “het eers[t]e lid” van die paragraaf, aangezien het begrip reeds voorkomt in paragraaf 13 van hetzelfde artikel. Eventueel kan de definitie worden overgebracht naar artikel 1 van het ontwerp.

52. In artikel 34, § 16, eerste lid, van het ontwerp kan duidelijkheidshalve beter worden verwezen naar het “Directoraat-generaal Luchtvaart van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer” in plaats van naar het “Directoraat-Generaal Luchtvaart”.

53. De gemachtigde verklaarde dat de opsomming in artikel 34, § 16, eerste lid, van het ontwerp een alternatieve en geen cumulatieve opsomming is. Dit moet uitdrukkelijk tot uiting komen door aan het einde van de inleidende zin te schrijven: “een constructie die één van de hierna vermelde hoogtes overschrijdt” (niet: “een constructie die hoger is dan”).

---

³⁶ Zie artikel 36, § 14, eerste lid, van het ontwerp. De vermelding daarin van “een voorlopig of definitief beschermd erfgoedlandschap” is in het tekstvoorstel niet opgenomen, gelet op punt 2° van het ontworpen artikel 34, § 3, eerste lid. Vraag is nochtans wat vermag te verantwoorden dat de adviesplicht voor die laatste vorm van onroerend erfgoed beperkter is voor het aspect ruimtelijke ordening dan voor het aspect leefmilieu van de omgevingsvergunning. Zie overigens ook hiervoor, opmerking 29 die kan worden betrokken op de afwezigheid in artikel 34, § 3, 2°, van het ontwerp, in vergelijking met artikel 1, 1°, c), 1), van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 ‘tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen’, van een vermelding van “gebouwen of constructies die zijn opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed, vermeld in artikel 4.1.1 van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013”.

Artikel 38

54. In de inleidende zin van artikel 38, eerste lid, van het ontwerp moet, gelet op hetgeen is uiteengezet in opmerking 14, op dezelfde wijze worden verwezen naar artikel 16, § 2, van het decreet van 25 april 2014 als reeds het geval is in de inleidende zin van artikel 39, § 1, van het ontwerp.

55. In artikel 38, eerste lid, 4°, van het ontwerp moeten de woorden “college van burgemeester en schepenen of de gemeentelijke omgevingsambtenaar” worden vervangen door de in artikel 1, eerste lid, 1°, van het ontwerp gedefinieerde term “adviserend schepencollege”, naar analogie van de vermelding in artikel 39, § 1, 4°, van het ontwerp.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 40, eerste lid, inleidende zin, van het ontwerp.

56. In het verslag aan de Vlaamse Regering wordt uiteengezet dat het de bedoeling is dat “de expertise van beide deskundigen [samen?] de wetenschappelijke en technische aspecten van de deeldomeinen ruimtelijke ordening en [leef]milieu” omvat en “niet (...) dat twee deskundigen inzake eenzelfde aspect worden aangesteld”. Dit belangrijke element kan beter uitdrukkelijk tot uiting komen in de tekst van artikel 38, tweede lid, van het ontwerp.

Artikel 39

57. De Raad van State, afdeling Wetgeving, vraagt zich af of de vermelding van de zinsnede “of als het een vraag tot omzetting van een milieuvergunning als vermeld in artikel 390, §4, van het decreet van 25 april 2014, betreft” aan het einde van de eerste zin van artikel 39, § 4, tweede lid, van het ontwerp niet op een vergissing berust. De opname van die zinsnede in een zin die betrekking heeft op de aanwezigheid in de gewestelijke omgevingsvergunningscommissie van de deskundigen of hun plaatsvervangers die zijn aangewezen op grond van hun bekwaamheid inzake *ruimtelijke ordening*, is merkwaardig. De stellers van het ontwerp moeten nagaan of dit werkelijk de bedoeling is.

Artikel 43

58. Artikel 43, eerste lid, van het ontwerp voorziet in de uitnodiging door de provinciale omgevingsvergunningscommissie of de gewestelijke omgevingsvergunningscommissie van een vergunningsaanvrager of een beroepsindiener die heeft gevraagd om te worden gehoord. De uitsluitende vermelding van de vergunningsaanvrager en de beroepsindiener in die bepaling sluit aan bij de artikelen 27 en 62, eerste lid, 1°, van het decreet van 25 april 2014, waarin enkel voor die categorieën van personen de mogelijkheid is opgenomen om te vragen om te worden gehoord door een omgevingsvergunningscommissie.

Sinds de totstandkoming van die decretale bepaling heeft de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State en, in navolging daarvan, de Raad voor Vergunningsbetwistingen, het standpunt ingenomen dat een dergelijk hoorrecht ook moet worden

verleend aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden wegens de inwilliging van een vergunningsaanvraag,³⁷ die in eerste administratieve aanleg een bezwaarschrift indient gedurende het openbaar onderzoek van die aanvraag, en die in de administratieve beroepsprocedure, die niet door hem wordt opgestart,³⁸ verzoekt om te worden gehoord teneinde een met de bepalingen van het nationale milieurecht strijdig geacht handelen en nalaten van privé-personen en overheidsinstanties te betwisten.³⁹

Ook al heeft die rechtspraak betrekking op een andere regelgevende context dan de regeling met betrekking tot het administratief beroep inzake omgevingsvergunningen,⁴⁰ toch lijkt de erin gevolgde redenering ook in dit geval toepasselijk. Die komt erop neer dat een interne regeling moet worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 9, lid 3, van het Verdrag van Aarhus. Om in overeenstemming met de doelstellingen van dat lid “voor de burgers de toegang tot bestuursrechtelijke procedures te verzekeren ingeval zij met de bepalingen van het nationale milieurecht strijdig geacht handelen en nalaten van privé-personen en overheidsinstanties willen betwisten, voor zover zij daartoe voldoen aan de in het nationale recht neergelegde criteria[, mogen d]ie criteria (...) niet zodanig worden omschreven of uitgelegd dat zij de toegang van deze burgers in dergelijk geval onmogelijk maken”.⁴¹

Het is dan ook zeer de vraag of de decreetgever in het licht van deze rechtspraak ermee kan volstaan om de uitoefening van het hoorrecht tijdens de vergunningsprocedure, in de eventuele onderscheiden aanleggen van die administratieve procedure, enkel te regelen voor de vergunningsaanvrager en de beroepsindiener. Een uitbreiding van dat hoorrecht tot andere personen die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder kunnen ondervinden van het beoogde project, vergt evenwel in de eerste plaats een aanpassing op decretaal niveau. De Raad van State, afdeling Wetgeving, adviseert dan ook om hiervoor een decretaal initiatief uit te werken en het te nemen besluit daar nadien op af te stemmen.

Die opmerking geldt ook voor de artikelen 77, § 2, 79, 90, § 2, 93, 107, § 3, 114, § 3, 125, § 3, en 132, § 3, van het ontwerp, waarin eveneens uitsluitend het hoorrecht van een vergunningsaanvrager of van een (andere) beroepsindiener aan bod komt.

---

³⁷ Vergelijk overigens met de definitie van het “betrokken publiek” in artikel 2, eerste lid, 1°, van het decreet van 25 april 2014.

³⁸ En waarvan hij in de betreffende gevallen (telkens een administratief beroep bij een deputatie tegen een beslissing tot weigering van een stedenbouwkundige vergunning) ook niet op de hoogte moet worden gebracht op grond van enige specifieke regelgevende bepaling, in tegenstelling tot andere personen en instanties (zie artikel 4.7.21, § 4, tweede lid, en § 6, van de VCRO).

³⁹ Zie RvS 7 oktober 2014, *Verplancke*, nr. 228.692, waarbij wordt beslist tot de cassatie van RvVb 28 januari 2014, nr. A/2014/0083, en de bespreking van die arresten in B. VANDROMME, “Moet de deputatie horen wie erom vraagt?”, *TOO* 2015, 57-60. Zie tevens RvVb 24 februari 2015, nr. A/2015/0080, en RvVb 28 april 2015, nr. A/2015/0263.

⁴⁰ In de aangehaalde arresten wordt telkens een (verdragsconforme) interpretatie gegeven aan “de betrokken partijen” die met toepassing van artikel 4.7.23, § 1, eerste lid, van de VCRO op hun verzoek schriftelijk of mondeling zijn te horen door de deputatie vooraleer die instantie een beslissing neemt omtrent het bij haar ingestelde administratief beroep. Die partijen worden niet nader omschreven in dat lid, noch in “nadere regelen met betrekking tot de hoorprocedure” die de Vlaamse Regering krachtens het daaropvolgende lid kan bepalen, maar niet heeft uitgevaardigd.

⁴¹ Zie RvS 7 oktober 2014, *Verplancke*, nr. 228.692, nr. 14 (cursivering toegevoegd).

Artikel 46

59. Artikel 46, eerste lid, van het ontwerp bepaalt dat als de vergunningsaanvraag wegenwerken omvat waarvoor de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, hij daarover “een *gemotiveerd* besluit” neemt.

In zoverre daarmee wordt bedoeld op de verplichting tot formele motivering van de beslissing, is zulk een bepaling tegelijk overbodig en misleidend. Zij is overbodig omdat een dergelijke beslissing onder de toepassing valt van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en de verplichting tot formele motivering van de beslissing reeds uit die wet voortvloeit. Zij is misleidend omdat ermee de indruk wordt gewekt dat de formele motiveringsverplichting niet bestaat zonder dat zulks uitdrukkelijk wordt voorgeschreven, en derhalve niet zou gelden voor andere in het ontwerp bedoelde administratieve beslissingen.

Tenzij een bijzondere motiveringsverplichting zou worden beoogd die verder reikt dan hetgeen wordt vereist door de wet van 29 juli 1991, in welk geval de inhoud van die plicht moet worden gepreciseerd, moet de verwijzing naar de motiveringsverplichting worden weggelaten.

Artikel 53

60. In artikel 53 van het ontwerp wordt enkel bepaald wanneer de vergunningsduur een aanvang neemt na de definitieve beslissing (lees: de definitieve beslissing vermeld in artikel 66, § 1, van het decreet van 25 april 2014) over een administratief beroep dat werd ingesteld tegen de vergunningsbeslissing of een onderdeel daarvan, namelijk op de dag na de dag van betekening van die definitieve beslissing. Er wordt evenwel niet bepaald wanneer de vergunningsduur een aanvang neemt in het geval dat:

- de beroepsprocedure wordt stopgezet wegens de onvolledigheid of onontvankelijkheid van het administratief beroep, overeenkomstig artikel 58, tweede lid, van het decreet van 25 april 2014;⁴²

- het administratief beroep bij gebrek aan tijdige definitieve beslissing wordt geacht te zijn afgewezen en de bestreden beslissing als definitief wordt aanzien, overeenkomstig artikel 66, § 3, tweede lid, van het decreet van 25 april 2014;⁴³

- verschillende administratieve beroepen zijn ingesteld tegen dezelfde beslissing in eerste administratieve aanleg.

---

⁴² Die beslissing verschilt immers van de voormelde definitieve beslissing, aangezien ze een louter procedurele beslissing is waarbij de onvolledigheid of onontvankelijkheid van het administratief beroep wordt vastgesteld, zonder onderzoek van de vergunningsaanvraag in haar totaliteit (zie artikel 63 van hetzelfde decreet, dat overigens is opgenomen in een andere onderafdeling dan artikel 58).

⁴³ In dat geval kan de vergunningsduur immers bezwaarlijk reeds ingaan de dag na de dag van de betekening van die bestreden beslissing, terwijl de toepassing van artikel 35, eerste lid, of van artikel 49, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 evenmin uitsluitel biedt omtrent de datum van de aanvang van de vergunningsduur.

Ook indien men ervan zou uitgaan dat de ontworpen regeling inzake de aanvang van de vergunningsduur uitdrukkelijk kan worden uitgebreid tot de zo-even aangehaalde gevallen, moet rekening worden gehouden met artikel 55, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014, dat bepaalt dat het beroep de uitvoering van de bestreden beslissing schorst tot de dag na de datum van de betekening van de beslissing in laatste administratieve aanleg. Het is bijgevolg niet mogelijk om de thans ontworpen regeling in die gevallen te lezen als betrekking hebbende op de bestreden beslissing. De stellers van het ontwerp moeten dan ook de ontworpen bepaling herzien in het licht van hetgeen voorafgaat, met het oog op een alomvattende regeling van de aanvang van de vergunningsduur in het geval van een administratief beroep.

Artikel 55

61. In artikel 55, eerste lid, van het ontwerp worden de wijzen van bekendmaking opgesomd van de beslissing over een omgevingsvergunning in het algemeen, waarbij in punt 1° gewag wordt gemaakt van de aanplakking van een affiche op de plaats waar het voorwerp van de vergunningsaanvraag zal worden uitgevoerd, conform artikel 58 van het ontwerp. In afwijking daarvan bepaalt artikel 55, tweede lid, 1°, van het ontwerp dat beslissingen over vergunningsaanvragen voor projecten of voor veranderingen daaraan die uitsluitend mobiele of verplaatsbare inrichtingen of activiteiten omvatten, worden bekendgemaakt door de publicatie op de website van de bevoegde overheid, conform artikel 59 van het ontwerp. Daaraan wordt toegevoegd dat die publicatie dan geldt als aanplakking als vermeld in de artikelen 35, eerste lid, 49, eerste lid, en 54, 3°, van het decreet van 25 april 2014.

Het gelijkstellen van een dergelijke elektronische publicatie met de aanplakking vermeld in de aangehaalde decretale bepalingen is niet mogelijk. De term “aanplakking” moet bij ontstentenis van een uitbreidende definitie in het decreet van 25 april 2014 in zijn gebruikelijke betekenis worden begrepen. Het staat niet aan de Vlaamse Regering om de draagwijdte van die term uit te breiden door in een uitvoeringsbesluit een andere betekenis ermee gelijk te stellen. Een dergelijke gelijkstelling kan enkel gebeuren door een formele aanpassing van het decreet van 25 april 2014.

62. De Raad van State, afdeling Wetgeving, ziet niet goed in in welk opzicht de overige onderdelen van artikel 55, tweede lid, van het ontwerp afwijken van hetgeen bepaald wordt in het eerste lid. Zo bevat artikel 60 van het ontwerp reeds een uitdrukkelijke regeling voor projecten die uitsluitend mobiele of verplaatsbare inrichtingen of activiteiten omvatten. De stellers van het ontwerp moeten nagaan in welke mate artikel 55, tweede lid, van het ontwerp moet worden gehandhaafd.

63. In artikel 55, eerste lid, 5°, van het ontwerp moet ook melding worden gemaakt van de terinzagelegging in het provinciehuis van de betrokken provincie(s), aangezien ook die mogelijkheid wordt geregeld in artikel 62 van het ontwerp.

Artikel 56

64. In de verwijzing in artikel 56, eerste lid, van het ontwerp wordt het verkeerde artikelnummer vermeld (56 in plaats van 55).

Artikel 59

65. In artikel 59, § 1, van het ontwerp moet ook de duur van de publicatie op de website van de tekst vermeld in artikel 56 worden geregeld.

Artikel 61

66. Artikel 61, eerste lid, 1°, van het ontwerp bepaalt dat het bevoegde bestuur de vergunningsbeslissing met een beveiligde zending ter beschikking stelt van de vergunningsaanvrager “uiterlijk tien dagen na de datum waarop de beslissing is genomen”. Uit artikel 54 van het ontwerp volgt dat die bepaling ook toepasselijk is op stilzwijgende beslissingen over een vergunningsaanvraag. Die bepalingen moeten worden gecombineerd met artikel 54, 2°, van het decreet van 25 april 2014, waarin het aanvangspunt van de termijn van dertig dagen om administratief beroep in te stellen op straffe van onontvankelijkheid wordt vastgesteld op “de dag na het verstrijken van de beslissingstermijn als de omgevingsvergunning in eerste administratieve aanleg stilzwijgend geweigerd wordt”.

Dit alles heeft tot gevolg dat de vergunningsaanvrager pas bericht krijgt van de stilzwijgende beslissing tot weigering van de vergunningsaanvraag wanneer de beroepstermijn tegen die beslissing reeds loopt. Gelet op de tijd die wordt gelaten om over te gaan tot de individuele kennisgeving van een dergelijke beslissing, kan de beroepstermijn zelfs reeds in ruime mate zijn verstreken vooraleer de vergunningsaanvrager formeel wordt ingelicht. De stilzwijgende weigering van de vergunningsaanvraag verschilt in dat opzicht aanmerkelijk van de uitdrukkelijke beslissing over die aanvraag, waarvoor de beroepstermijn ingaat hetzij de dag na de betekening van die beslissing (voor die personen of instanties aan wie de beslissing wordt betekend), hetzij de dag na de eerste dag van de aanplakking ervan (voor andere personen of instanties).⁴⁴

Dat onderscheid moet worden verantwoord, bij voorkeur in het verslag aan de Vlaamse Regering, mede gelet op het gegeven dat een dergelijk onderscheid niet wordt gemaakt voor de aanvang van de termijn om bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen beroep in te stellen tegen (onder meer) beslissingen betreffende een omgevingsvergunning genomen in laatste administratieve aanleg.⁴⁵

---

⁴⁴ Zie artikel 54, 1° en 3°, van het decreet van 25 april 2014.

⁴⁵ Zie artikel 105, §§ 1 en 3, van het decreet van 25 april 2014.

Artikel 69

67. In de inleidende zin van artikel 69, § 2, van het ontwerp moet worden gespecificeerd welk lid of welke leden van de omgevingsvergunningscommissie de vergunningsaanvraag ter beschikking stellen ten aanzien van de in de ontworpen bepaling vermelde personen en instanties. Blijkens punt 3° van de ontworpen bepaling wordt de vergunningsaanvraag immers ook ter beschikking gesteld van “de overige leden” van de omgevingsvergunningscommissie. Gelet op hetgeen bepaald wordt in artikel 69, § 4, van het ontwerp, betreft het waarschijnlijk de voorzitter en de secretaris.

Die opmerking geldt ook voor de inleidende zin van artikel 78, § 2, van het ontwerp.

68. In de inleidende zin van artikel 69, § 4, eerste lid, van het ontwerp moet worden gepreciseerd dat deze bepaling betrekking heeft op (de voorzitter en de secretaris van) de bevoegde omgevingsvergunningscommissie.

Dezelfde opmerking geldt voor de inleidende zin van artikel 78, § 4, eerste lid, van het ontwerp.

Artikel 71

69. Artikel 71 van het ontwerp bepaalt dat als de vergunningsaanvraag betrekking heeft op de oprichting, de uitbreiding of de afbraak van scheidingsmuren of muren die in aanmerking komen voor gemene eigendom, het bevoegde bestuur met een beveiligde zending vraagt om het standpunt van de eigenaars van de aanpalende percelen die de aanvraag niet mee hebben ondertekend. Als die eigenaars hun standpunt niet aan het bevoegde bestuur bezorgen binnen een vervaltermijn van dertig dagen die ingaat op de dag na de dag van ontvangst van de vraag, wordt dat standpunt geacht gunstig te zijn.

Bij het aldus gehanteerde procedé van stilzwijgende instemming kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan dat procedé niet tot gevolg hebben dat een betrokken eigenaar aldus afstand zou doen van een subjectief burgerlijk recht waarop hij aanspraak kan maken⁴⁶ en op grond waarvan hij zich eventueel tegen de aangevraagde werken zou kunnen verzetten.⁴⁷ Voorts kan een betrokken eigenaar niet worden verondersteld op impliciete wijze te verzaken aan de mogelijkheden om een verleende vergunning te bestrijden met (eventueel) een administratief of (alleszins) een jurisdictioneel beroep.⁴⁸ Ten slotte kan het vergunningverlenende bestuursorgaan de afwezigheid van een standpunt van een betrokken eigenaar in de motivering van de vergunningsbeslissing niet opnemen als een gunstig element voor die beslissing en kan die afwezigheid hooguit als een neutraal gegeven worden opgevat.

---

⁴⁶ Dat volgt alleen al uit artikel 78, § 1, van het decreet van 25 april 2014.

⁴⁷ Zie in dat verband in het bijzonder artikel 662 van het Burgerlijk Wetboek.

⁴⁸ Een dergelijke veronderstelling zou immers in strijd zijn met het recht op zulke rechtsbescherming tegen het bestuurlijke optreden dat voortvloeit uit (onder meer) de artikelen 53, 2°, en 105, § 2, eerste lid, 2°, van het decreet van 25 april 2014.

De laatste zin van artikel 71 van het ontwerp moet dan ook worden weggelaten, omdat het fictieve gunstige standpunt dat erin wordt geponeerd wanneer geen standpunt wordt bezorgd binnen de vervaltermijn van dertig dagen, nutteloos is en zelfs misleidend, zoals zo-even is uiteengezet.

Die opmerking geldt eveneens voor de laatste zin van artikel 86 van het ontwerp.

Artikel 72

70. Het is niet duidelijk waarom in het geval van een termijnverlenging als bedoeld bij artikel 32, § 2, van het decreet van 25 april 2014 voor de adviesverlening over de aanvraag niet dezelfde regeling wordt toegepast als vermeld in artikel 69 van het ontwerp, veeleer dan op een algemene wijze in artikel 72, vijfde lid, van het ontwerp te bepalen, zonder enige termijn, dat de erin vermelde instanties in voorkomend geval een nieuw advies uitbrengen of een nieuwe beslissing nemen. De gemachtigde verklaarde in dit verband het volgende:

“In het geval een omgevingsvergunningscommissie opnieuw om advies wordt gevraagd zal deze op haar beurt het advies van de adviesinstanties inwinnen. Het ontwerpbesluit bevat geen vervaltermijnen waarin die commissie of de adviesinstanties opnieuw moeten adviseren. Dit is bewust gedaan omdat de situaties waarin een termijnverlenging nodig is, steeds maatwerk en *ad hoc* beoordelingen zullen vergen. Wel moet rekening gehouden worden met de termijn waarbinnen de beslissing over de vergunningsaanvraag genomen moet worden.”

Deze uitleg wordt duidelijkheidshalve het best opgenomen in het verslag aan de Vlaamse Regering. Die opmerking geldt overigens ook voor de artikelen 80, vijfde lid, en 94 van het ontwerp, waarvoor de gemachtigde hetzelfde standpunt heeft ingenomen.

Artikel 77

71. Inzake de gewone vergunningsprocedure in laatste administratieve aanleg bevat artikel 77, § 1, eerste lid, van het ontwerp een opsomming van een aantal in het beroepsschrift op te nemen vermeldingen. In het tweede lid worden eventueel aan te brengen bewijsstukken vermeld. Uit het verslag aan de Vlaamse Regering kan worden opgemaakt dat een gebrek met betrekking tot deze vermeldingen en stukken aanzienlijke gevolgen heeft: in het eerste geval leidt het tot de onontvankelijkheid van het beroep en in het tweede geval tot een onvolledig beroep als bedoeld in artikel 57, derde lid, van het decreet van 25 april 2015 (indien die onvolledigheid niet tijdig wordt verholpen overeenkomstig artikel 57, tweede lid, van het voornoemde decreet). Die rechtsgevolgen moeten uitdrukkelijk worden vermeld in de twee ontworpen leden.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 90, § 1, eerste en tweede lid, van het ontwerp, met betrekking tot de vereenvoudigde vergunningsprocedure in laatste administratieve aanleg.

72. Gelet op de zo-even geschetste gevolgen van een gebrek met betrekking tot de overtuigingsstukken bedoeld in artikel 77, § 1, tweede lid, 2°, van het ontwerp, kan het best

worden gepreciseerd dat die overtuigingsstukken geïnventariseerd moeten worden door de beroepsindiener.

Die opmerking geldt ook voor de artikelen 90, § 1, tweede lid, 2°, 112, tweede lid, 2°, en 130, tweede lid, 2°, van het ontwerp.

73. In artikel 77, § 1, derde lid, 1°, van het ontwerp wordt bepaald dat het beroepsdossier wordt ingediend in één exemplaar bij indiening met een analoge zending, terwijl in artikel 90, § 1, derde lid, 1°, van het ontwerp in dat geval twee exemplaren worden vereist. De gemachtigde verklaarde dat één exemplaar volstaat. In dat geval kan in artikel 77, § 1, derde lid, van het ontwerp beter kortweg worden bepaald dat het beroepsdossier wordt ingediend met een analoge of digitale zending, zonder bijkomende vereisten.

Dezelfde opmerking geldt uiteraard voor artikel 90, § 1, derde lid, alsook voor de artikelen 112, derde lid, en 130, derde lid, van het ontwerp.

74. In artikel 77, § 2, tweede lid, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van een termijn van vijftien dagen die een vervaltermijn blijkt te zijn. Met het oog op een behoorlijke bewijsbeoordeling is het dan ook raadzaam om te bepalen dat de vraag van de vergunningsaanvrager om te worden gehoord met een beveiligde zending wordt meegedeeld.

Logischerwijs geldt de vermelding van die vraag door de beroepsindiener in het beroepsschrift dan evenzeer op straffe van verval, wat dan het best ook wordt geëxpliciteerd in artikel 77, § 2, eerste lid, van het ontwerp.

Die twee opmerkingen gelden ook voor artikel 90, § 2, van het ontwerp.

Artikel 79

75. In de inleidende zin van artikel 79, eerste lid, van het ontwerp schrijve men “omgevingsvergunningscommissie” (niet: “omgevingscommissie”) en is tussen de woorden “het bevoegde bestuur” en de woorden “een hoorzitting” de zinsnede “conform artikel 62, eerste lid, 2°, van het decreet van 25 april 2014” in te voegen (zie opmerking 14).

76. Aan de opsomming van artikel 79, eerste lid, 2°, van het ontwerp moet de gewestelijke omgevingsambtenaar worden toegevoegd,⁴⁹ zoals gebeurd is in artikel 93, eerste lid, 2°, van het ontwerp.

Met betrekking tot procedures waarin niet om het advies van een omgevingsvergunningscommissie is te verzoeken, schrijft artikel 79, tweede lid, van het ontwerp voor dat als de beroepsindiener heeft gevraagd om te worden gehoord, de vergunningsaanvrager altijd wordt uitgenodigd op de hoorzitting, zelfs al heeft laatstgenoemde niet uitdrukkelijk daarom verzocht.

---

⁴⁹ Zie artikel 62, eerste lid, 2°, *in fine*, van het decreet van 25 april 2014.

De vraag rijst waarom de twee genoemde partijen niet altijd worden uitgenodigd op de hoorzitting, ook al heeft slechts één van hen gevraagd om te worden gehoord.

De gemachtigde heeft daarover het volgende verklaard:

“Heeft de beroepsindiener gevraagd[d] om gehoord te worden, dan wordt ook de aanvrager op de hoorzitting uitgenodigd. Omgekeerd is dit niet het geval.”

Die verklaring houdt evenwel geen verantwoording in voor de betreffende bepaling en laat dan ook de vraag open of ze wel verenigbaar is met het beginsel van de wapengelijkheid. Dit klemmt des te meer in het licht van de vaststelling dat voor procedures waarin wél een omgevingsvergunningscommissie bij de adviesverlening is betrokken, uit een letterlijke lezing van de tekst van artikel 43, eerste lid, van het ontwerp volgt dat als “een vergunningsaanvrager of een beroepsindiener”, dus één van beiden, heeft gevraagd om door de betrokken commissie te worden gehoord, “die personen”, dus elk van beiden, dan worden uitgenodigd.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 93, tweede lid, van het ontwerp.

Artikel 80

77. In artikel 80, tweede lid, 1°, van het ontwerp wordt beter verwezen naar het nieuwe openbaar onderzoek conform de bepalingen van “titel 3, hoofdstuk 5,” (niet: artikel 16), zoals het geval is in het derde lid, 1°, van hetzelfde artikel en ook al in artikel 72, tweede lid, 1°, en derde lid, 1°, van het ontwerp.

78. In artikel 80, vierde lid, van het ontwerp is te verwijzen naar de instanties vermeld “in het tweede of derde lid” (niet: “het eerste of tweede lid”).

Artikel 87

79. In artikel 87, eerste lid, van het ontwerp, dat betrekking heeft op de gegevens die ten minste zijn op te nemen in een uitdrukkelijke beslissing over een vergunningsaanvraag die is behandeld volgens de vereenvoudigde vergunningsprocedure in eerste administratieve aanleg, is nauwkeuriger te verwijzen naar artikel 46, § 1, van het decreet van 25 april 2014. Paragraaf 2 van hetzelfde decreetsartikel handelt immers uitsluitend over de stilzwijgende vergunningsweigering.

80. In artikel 87, tweede lid, van het ontwerp schrijve men volledigheidshalve: “een betekenisvol bijkomend risico voor de mens of het milieu inhoudt als vermeld in artikel 12” (niet: “een bijkomend risico (...) als vermeld in artikel 12”).

Artikel 92

81. Aan het begin van artikel 92 van het ontwerp schrijve men na het artikelnummer: “§ 1.”

Artikel 105

82. Inzake het verzoek tot bijstelling van de in de omgevingsvergunning opgelegde milieuvoorwaarden bepaalt artikel 105, tweede lid, *in limine*, van het ontwerp dat bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid en de volledigheid wordt nagegaan of het verzoek bij de bevoegde overheid is ingediend en bepaalt het daaropvolgende zesde lid dat, als dat verzoek onontvankelijk of onvolledig wordt bevonden, de procedure definitief wordt stopgezet.

De indiening van het betreffende verzoek bij een daarvoor onbevoegde overheid resulteert dus kennelijk in de vaststelling van de onontvankelijkheid van het verzoek en in de stopzetting van de procedure.

Een dergelijke regeling is evenwel strijdig met artikel 87, § 3, van het decreet van 25 april 2014, waarbij artikel 22 van datzelfde decreet van overeenkomstige toepassing wordt verklaard als het verzoek tot bijstelling van de omgevingsvergunning niet bij de bevoegde overheid werd ingediend. Dit laatstgenoemde artikel bepaalt immers dat als de overheid waarbij de vergunningsaanvraag is ingediend, vaststelt dat zij niet bevoegd is voor de aanvraag, zij die aanvraag onmiddellijk doorstuurt naar de overheid die er wel bevoegd voor is en zij de aanvrager daar tegelijkertijd van op de hoogte brengt, waarna de bevoegde overheid de aanvraag behandelt. De datum waarop de aanvraag wordt doorgestuurd, geldt als de datum waarop de aanvraag is ingediend.

In artikel 105, tweede lid, van het ontwerp moeten de woorden “of het verzoek bij de bevoegde overheid is ingediend en” bijgevolg worden weggelaten.

Dezelfde opmerking, maar dan met betrekking tot het verzoek of ambtshalve initiatief tot bijstelling van het voorwerp of de duur van de omgevingsvergunning, geldt voor artikel 123, § 1, tweede lid, van het ontwerp, mede gelet op paragraaf 4, derde lid, van hetzelfde artikel.

Artikel 106

83. In artikel 106, derde lid, van het ontwerp wordt een regeling uitgewerkt voor de vervaltermijn bedoeld in artikel 16, tweede lid. Deze laatstgenoemde bepaling gaat uit van de hypothese van afwezigheid van een ontvankelijk- en volledigverklaring.

De hypothese waarin er geen ontvankelijk- en volledigverklaring is, is evenwel niet opgenomen in artikel 87 van het decreet van 25 april 2014. Aan de gemachtigde is bijgevolg gevraagd of artikel 106, derde lid, van het ontwerp wel in overeenstemming is met de toepasselijke decreetsbepalingen.

Zijn antwoord luidt als volgt:

“De hypothese dat er geen ontvankelijk- en volledigverklaring is, is opgenomen in artikel 89, § 3, 2° van het decreet van 25 april 2014. Artikel 89, § 3, 2°, heeft evenwel uitsluitend betrekking op het verzoek van de vergunninghouder of de exploitant.

Uw opmerking is terecht voor die gevallen waar het verzoek tot bijstelling niet van de exploitant uitgaat.

Voor deze laatste stellen we voor het openbaar onderzoek te laten ingaan uiterlijk de tiende dag na de dag dat het verzoek ter beschikking van de gemeente is gesteld.”

Het ontwerp moet in die mate in overeenstemming worden gebracht met het decreet.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 124, derde lid, van het ontwerp.

Artikel 107

84. In artikel 107, § 1, tweede lid, 1°, van het ontwerp wordt logischerwijs beoogd dat de omgevingsvergunningscommissie die in eerste administratieve aanleg om advies wordt gevraagd over een verzoek of ambtshalve initiatief tot bijstelling van de bijzondere milieuvoorwaarden, dat verzoek of ambtshalve initiatief op haar beurt ter beschikking stelt van het adviserend schepencollege, behalve als dat college of de gemeentelijke omgevingsambtenaar van de betrokken gemeente dat verzoek of initiatief zelf heeft ingediend, respectievelijk genomen, of als dat verzoek of initiatief betrekking heeft op bovengemeentelijke mobiele of verplaatsbare projecten.

Met de verwijzing in dat artikel 107, § 1, tweede lid, 1°, naar “het eerste lid, 1°, b) en d),” wordt evenwel het tegengestelde tot uitdrukking gebracht, gelet op de negatieve formulering van de laatstgenoemde bepalingen, wat dient te worden verholpen.

Artikel 109

85. Aangezien artikel 89 van het decreet van 25 april 2014 specifiek toepassing vindt op de beslissing over het verzoek of het ambtshalve initiatief tot bijstelling van de omgevingsvergunning en, wat de bijstelling van de bijzondere milieuvoorwaarden betreft, wordt uitgevoerd bij titel 4, hoofdstuk 1, van het ontwerp, waartoe artikel 109 behoort, schrijve men aan het einde van het eerste lid van dat laatstgenoemde artikel: “zijn de bepalingen van artikel 89 van het decreet van 25 april 2014 van toepassing” (niet: “zijn de bepalingen van artikel 89 van het decreet van 25 april 2014 en de bepalingen ter uitvoering daarvan van overeenkomstige toepassing”).

Dezelfde opmerking geldt, *mutatis mutandis*, voor artikel 127, eerste lid, *in fine*, van het ontwerp.

Artikel 111

86. Artikel 111 van het ontwerp bevat een regeling voor het instellen van het beroep tegen de beslissing over de bijstelling van de bijzondere milieuvoorwaarden vermeld in hoofdstuk 6, afdeling 1, van het decreet van 25 april 2014.

De inleidende zin van het eerste lid van dit artikel bepaalt dat beroep kan worden ingesteld tegen elke uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing over een verzoek of ambtshalve initiatief tot bijstelling van de in de omgevingsvergunning opgelegde milieuvoorwaarden.

Deze bepaling strijdt evenwel met artikel 90, § 1, van het decreet van 25 april 2014 in zoverre ze een beroep mogelijk maakt tegen een beslissing over een ambtshalve initiatief tot bijstelling van de in de omgevingsvergunning opgelegde milieuvoorwaarden. Ze dient dan ook in overeenstemming te worden gebracht met de voormelde decreetsbepaling.

Dezelfde opmerking geldt voor de inleidende zin van artikel 116, eerste lid, van het ontwerp, alsook, *mutatis mutandis*, voor de inleidende zin van de artikelen 129, eerste lid, en 134, eerste lid, van het ontwerp.

87. In artikel 111, tweede lid, van het ontwerp voege men nog het jaartal in van het decreet waarnaar wordt verwezen, namelijk 2014.

Artikel 114

88. Met het oog op een behoorlijke bewijsbeoordeling verdient het aanbeveling om in artikel 114, § 3, tweede lid, van het ontwerp voor te schrijven dat de vraag van de exploitant om te worden gehoord, wordt meegedeeld “met een beveiligde zending”.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 132, § 3, tweede lid, van het ontwerp.

Artikel 115

89. Artikel 115, eerste lid, van het ontwerp bepaalt wanneer de termijn om een beslissing te nemen, vermeld in artikel 66, § 1, 1°, van het decreet van 25 april 2014, wordt verlengd. Dat is enkel het geval als toepassing wordt gemaakt van de administratieve lus, vermeld in artikel 13 van het decreet van 25 april 2014.

In zoverre de termijnverlenging tot dat enkele geval wordt beperkt, strijdt deze ontworpen bepaling met artikel 90, § 2, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 66, § 2, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014, dat een ruimere draagwijdte heeft.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 133, eerste lid, van het ontwerp.

Artikel 116

90. De redactie van artikel 116, eerste lid, van het ontwerp moet worden afgestemd op de mogelijkheid van een termijnverlenging voor de betreffende beslissing, waarbij rekening is te houden met de opmerking over artikel 115, eerste lid, van het ontwerp.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 134, eerste lid, van het ontwerp, maar daarbij moet dan rekening worden gehouden met de opmerking over artikel 133, eerste lid, van het ontwerp (zie opmerking 89).

Artikel 119

91. In artikel 119, zesde lid, van het ontwerp moet worden verwezen naar “artikel 118, eerste lid, 2°,” (niet: “artikel 118, 2°”).

Artikel 120

92. De gemachtigde heeft meegedeeld dat in artikel 120, 1°, van het ontwerp “het betrokken publiek” wordt bedoeld, overeenkomstig artikel 83, § 1, eerste lid, 2°, a), van het decreet van 25 april 2014, en hij heeft voorgesteld om de tekst in die zin te herformuleren.

Met dat voorstel kan worden ingestemd.

93. Aan het einde van artikel 120, 2°, van het ontwerp moet worden verwezen naar “de dag van de individuele kennisgeving, vermeld in artikel 119, zesde lid, van dit besluit” (niet: “de dag van de inkennisstelling, vermeld in artikel 119, vijfde lid, van dit besluit”).

Artikel 121

94. Aangenomen dat artikel 83, § 1, vierde lid, van het decreet van 25 april 2014 de rechtsgrond vormt van artikel 121 van het ontwerp, moet in de inleidende zin van dit laatstgenoemde artikel worden gepreciseerd dat het gemotiveerde verzoek de betrokken gegevens bevat “op straffe van onontvankelijkheid”.

Artikel 123

95. Inzake het verzoek of het ambtshalve initiatief tot bijstelling van het voorwerp of de duur van de omgevingsvergunning bepaalt artikel 123 van het ontwerp dat:

- de bevoegde overheid dat verzoek of initiatief ter beschikking stelt van de bevoegde omgevingsvergunningscommissie, met de vraag om de ervoor aangevoerde motieven te onderzoeken op kennelijke ongegrondheid (paragraaf 1, derde lid);

- die omgevingsvergunningscommissie daarover, onder bepaalde voorwaarden, op haar beurt vraagt om het standpunt van het adviserend schepencollege en bepaalde adviesinstanties (paragraaf 1, vierde lid);

- het voormelde college en de bedoelde adviesinstanties binnen een vervalt termijn van vijftien dagen hun standpunt ter beschikking stellen van de omgevingsvergunningscommissie, zo niet, worden zij verondersteld van oordeel te zijn dat de

voormelde motieven kennelijk ongegrond zijn voor zover het gaat om een ambtshalve initiatief tot bijstelling of een verzoek ertoe als vermeld in artikel 83, § 1, eerste lid, 1°, respectievelijk artikel 83, § 1, eerste lid, 2°, b), van het decreet van 25 april 2014 (paragraaf 2);

- de omgevingsvergunningscommissie het resultaat van haar onderzoek meedeelt binnen een termijn van dertig dagen, zo niet, wordt zij verondersteld van oordeel te zijn dat de voormelde motieven kennelijk ongegrond zijn voor zover het één van de laatstvermelde gevallen betreft (paragraaf 3).

Deze regeling dient te beantwoorden aan artikel 87, § 1, tweede lid, van het decreet van 25 april 2014.

Die decretale bepaling voorziet “[v]oor elk ambtshalve initiatief en elk verzoek tot bijstelling, vermeld in artikel 83, § 1, 1°, respectievelijk 83, § 1, 2°, b), dat niet de individuele toepassing van een door de Vlaamse Regering ter bescherming van de mens en het milieu goedgekeurd programma of plan als voorwerp heeft, evenals voor elk verzoek, vermeld in artikel 83, § 1, 2°, a)”, effectief in een onderzoek naar de kennelijke ongegrondheid van de aangevoerde motieven tot bijstelling. Die bepaling betreft echter enkel de betrokken omgevingsvergunningscommissie en niet het adviserend schepencollege en de bijzondere adviesinstanties.

Bovendien bepaalt de tweede zin van artikel 87, § 1, tweede lid, van het decreet van 25 april 2014 dat de procedure tot bijstelling definitief wordt stopgezet als de omgevingsvergunningscommissie bij haar onderzoek vaststelt dat het ambtshalve initiatief of het verzoek tot bijstelling uitsluitend gebaseerd is op motieven die kennelijk ongegrond zijn.

De decreetgever heeft een stopzetting van de betreffende bijstellingsprocedure aldus enkel verbonden aan een vaststelling van de omgevingsvergunningscommissie. Bij gebreke van een uitdrukkelijke regeling in andere zin en afgezien van de bezwaren die daaraan mogelijk verbonden zouden zijn uit het oogpunt van hogere rechtsnormen, kan de decretale bepaling in kwestie, gelet op het ingrijpende gevolg van de stopzetting van de procedure, niet worden geacht een vermoeden van kennelijke ongegrondheid in te stellen, maar mag ze enkel zo worden opgevat dat ze een actief optreden van de omgevingsvergunningscommissie vereist.

Het ontwerp moet op dat punt dan ook in overeenstemming worden gebracht met het decreet.

Artikel 141

96. De verwijzingen in de opsomming van artikel 141, eerste lid, van het ontwerp vertonen de volgende gebreken:

- in punt 1° is niet te verwijzen naar artikel 58, maar naar artikel 142, want het is uit dat laatstgenoemde artikel dat blijkt in welke aangepaste mate artikel 58 relevant is voor de aanplakking van de affiche ter bekendmaking van de meldingsakte;

- in punt 2° is niet te verwijzen naar artikel 61, eerste lid, dat geen betrekking heeft op de publicatie op de website van de bevoegde overheid, maar naar artikel 59, waarvoor dat wel het geval is;

- in punt 3° is niet te verwijzen naar artikel 61, maar naar artikel 143, aangezien de opgave van de persoon en de instanties aan wie een individuele kennisgeving van de meldingsakte plaatsvindt, vervat ligt in dat laatstgenoemde artikel.

97. Indien het bestuursorgaan waarbij een melding is gedaan, het standpunt huldigt dat de gemelde handelingen of exploitatie niet meldingsplichtig of verboden zijn, zodat van die melding geen akte wordt genomen, noch daaraan enig ander gevolg wordt gegeven, kan dat standpunt aanleiding geven tot betwisting. Met het oog op de bewijslevering van de datum waarop de persoon die de melding heeft verricht van dat standpunt op de hoogte wordt gebracht overeenkomstig artikel 141, tweede lid, van het ontwerp, dient dan ook te worden bepaald dat een dergelijke individuele kennisgeving wordt uitgevoerd met een beveiligde zending, zoals dat in artikel 143, eerste lid, van het ontwerp is voorgeschreven voor de kennisgeving van de meldingsakte.

Artikel 143

98. Nu een individuele kennisgeving aan de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij en aan de Vlaamse Milieumaatschappij doelbewust niet (langer) wordt voorgeschreven voor vergunningsbeslissingen,⁵⁰ rijst de vraag of dit volgens artikel 143, tweede lid, van het ontwerp, wel nog dient te gebeuren voor de meldingsakte.

Artikel 146

99. De gemachtigde heeft bevestigd dat de in artikel 146, § 1, van het ontwerp vermelde voorwaarden van cumulatieve aard zijn. Men schrijve aan het einde van de inleidende zin van die bepaling dan ook: “aan elk van de volgende voorwaarden”.

Artikel 148

100. Zoals de gemachtigde heeft bevestigd, is *in fine* van artikel 148, derde lid, van het ontwerp te verwijzen naar artikel 146 (niet: “artikel 129 en 132”).

Artikel 150

101. Gelet op het onderwerp van die bepaling is aan het einde van artikel 150, tweede lid, 7°, van het ontwerp te verwijzen naar “artikel 100” (niet: “titel 3, hoofdstuk 13, van dit besluit”), zoals de gemachtigde heeft erkend.

---

⁵⁰ Zie daarover de bespreking van artikel 61 van het ontwerp in het verslag aan de Vlaamse Regering.

Artikel 153

102. Zoals de overige onderdelen van de opsomming in artikel 153, tweede lid, van het ontwerp verdient ook het punt 4° ervan, over “een certificaat getekend door het certificatenbeheerplatform van de Vlaamse overheid”, enige toelichting in het verslag aan de Vlaamse Regering waarmee het te nemen besluit zal worden bekendgemaakt.⁵¹

Artikelen 154 en 164

103. Overeenkomstig de artikelen 154, 1°, en 164, 1°, van het ontwerp moeten de betrokken ministers samen de stukken en de gegevens bepalen die respectievelijk het uitwisselingsplatform en het omgevingsvergunningenregister minstens moeten bevatten. De aldus aan de betrokken ministers toegekende bevoegdheid kan enkel toelaatbaar worden geacht in zoverre de door hen te bepalen “stukken” en “gegevens” die zijn waarvan het verwerken en het bijhouden reeds het voorwerp uitmaken van bestaande wet- of decreetgeving en waaromtrent het enkel aan de ministers toekomt om te bepalen welke van die “stukken” en “gegevens” moeten worden opgenomen in het uitwisselingsplatform en het omgevingsvergunningenregister. Er anders over oordelen en ervan uitgaan dat de betrokken ministers in de voornoemde bepalingen bevoegd zouden kunnen worden gemaakt om zelf de gegevensverwerking⁵² te regelen, zou op gespannen voet komen te staan met onder meer de waarborgen waarin artikel 22 van de Grondwet op het vlak van het recht op eerbiediging van het privéleven voorziet en die inhouden dat de gegevensverwerking zaak is van de decreetgever die het weliswaar aan de Vlaamse Regering – en niet aan één of meer ministers – kan overlaten om welbepaalde en voldoende afbakende aspecten van die gegevensverwerking nader te regelen.⁵³

Ter wille van de duidelijkheid zou het nuttig zijn dat in het verslag aan de Vlaamse Regering enige toelichting zou worden gegeven omtrent de draagwijdte van de bevoegdheid die in de artikelen 151, 1°, en 164, 1°, van het ontwerp aan de betrokken ministers wordt gegeven, met dien verstande dat die bevoegdheid geen betrekking kan hebben op de regeling van de gegevensverwerking zoals hiervoor omschreven.

---

⁵¹ De gemachtigde heeft in dit verband verklaard:

“Het certificatenbeheerplatform van de Vlaamse overheid bestaat inderdaad in feite. Het betreft een technisch instrument waarlangs Vlaamse overheidsinstellingen servercertificaten kunnen aanvragen met het oog op digitale communicatie tussen servers in het kader van toepassingen van de Vlaamse Overheid. Door het feit dat de Vlaamse overheid zelf het identificatie-certificaat uitreikt dat nodig is om te communiceren in het kader van een toepassing van de Vlaamse Overheid (en enkel in die context, het betreft dus geen certificaat dat tegenstelbaar is tegenover derden bij andere toepassingen zoals de ‘commerciële’ certificaten), is de Vlaamse Overheid ook zeker over de authenticiteit van de server en de veiligheid van de verbinding.

De via het gebruikersbeheer geautoriseerde personen kunnen voor hun instelling een certificaat aanvragen op <https://certificatenbeheer.vlaanderen.be>.

Deze toelichting kan best ook opgenomen worden in het verslag aan de Vlaamse Regering.”

⁵² Die betrekking kan hebben op persoonsgegevens in de zin van artikel 5.1.2, § 1, tweede lid, 3° tot 6°, van de VCRO.

⁵³ Zie bijvoorbeeld ook, meer uitgebreid, adv.RvS 53.118/3 van 26 april 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 29 november 2013 ‘houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning’, *Parl.St.* Vl.Parl. 2012-13, nr. 2131/1, 74, opmerking 4.2.

Artikel 155

104. In artikel 155, eerste lid, van het ontwerp schrijve men: “een beveiligde zending als vermeld in artikel 2, eerste lid, 2°, c), van het decreet van 25 april 2014, op voorwaarde dat de gegevensuitwisseling verloopt conform deze titel” (niet: “in artikel 2, 2°, van het decreet van 25 april 2014” en “bij en krachtens dit besluit”).⁵⁴

Artikel 157

105. Op basis van verduidelijkingen verstrekt door de gemachtigde, verdient het aanbeveling artikel 157 van het ontwerp, of minstens het tweede lid ervan,⁵⁵ om te werken als volgt:

“De instanties vermeld in artikel 156 communiceren op analoge wijze met de persoon die een procedure vermeld in artikel 150, tweede lid, op die wijze instelt en die niet verzoekt om communicatie op digitale wijze.”

Artikel 158

106. Artikel 158 van het ontwerp, noch enig ander artikel van titel 8, hoofdstuk 2, afdeling 2, van het ontwerp, bevat een bepaling inzake de digitale indiening van standpunten, opmerkingen en bezwaren in het raam van het openbaar onderzoek. Indien het de bedoeling is van de stellers van het ontwerp dat een dergelijke indiening mogelijk zou zijn, dan moet ook de mogelijkheid worden geboden om het bewijs te leveren van het tijdstip van die indiening. De formulering van standpunten, opmerkingen en bezwaren moet blijkens artikel 25 van het ontwerp immers plaatsvinden “[g]edurende de periode waarin het openbaar onderzoek loopt”.

107. In artikel 158, eerste lid, van het ontwerp moet worden verwezen naar “de procedures, vermeld in artikel 150, tweede lid,” (niet: “artikel 134”).

108. Anders dan in artikel 158, derde lid, 2°, van het ontwerp het geval is voor “de beslissing over aanvragen of verzoeken, vermeld in punt 1°”, is wat de “meldingen” betreft die in het bedoelde punt 1° op het vlak van de datum van indiening en ontvangst worden genoemd naast “aanvragen” en “verzoeken”, voor de “meldingsakte” omschreven in artikel 2, eerste lid, 6°, van het decreet van 25 april 2014, niet voorzien in een “statusvermelding op het omgevingsloket, met vermelding van datum en uur”, die geldt als “datum van mededeling en ontvangst”.

---

⁵⁴ De concrete elektronische gegevensuitwisseling via het omgevingsloket en het uitwisselingsplatform zal uiteraard niet worden verricht “bij” het te nemen besluit zelf, maar door in specifieke gevallen handelingen te stellen die daarmee in overeenstemming moeten zijn. Dat ze eventueel zal plaatsvinden “krachtens” dat besluit, of veeleer de titel van dat laatste over digitalisering, als gevolg van het gebruik van delegaties die bij een aantal bepalingen van die titel worden verleend, is mede begrepen in het woord “conform”.

⁵⁵ In verband met artikel 157, eerste lid, en de verhouding ervan tot artikel 162 van het ontwerp heeft de gemachtigde het volgende verklaard: “Het ene artikel handelt over het nemen van de beslissing, het andere over de authenticatie ervan. In de praktijk zullen deze twee aspecten samenvallen. Het lijkt daarom inderdaad aangewezen de tekst wat anders te structureren en de beide artikelen te integreren.”

Artikel 111, tweede lid, van het decreet van 25 april 2014 bepaalt nochtans dat de bevoegde overheid die akte neemt van de melding, “de meldingsakte per beveiligde zending [bezorgt] aan de persoon die de melding heeft verricht binnen een termijn van dertig dagen vanaf de dag na de datum van ontvangst van de melding”. De “datum van de betekening van de meldingsakte” is dan ook determinerend voor de (daaropvolgende) dag waarop het gemelde project mag worden uitgevoerd of geëxploiteerd en die ook het aanvangspunt vormt van de vervaltermijn waarbinnen de meldingsakte kan worden bestreden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.⁵⁶

Een elektronische statusvermelding die als bewijs kan gelden van de datum van digitale bezorging van de meldingsakte, is derhalve wezenlijk.

In artikel 158, derde lid, van het ontwerp dient dan ook een nieuw punt 3° betreffende een dergelijke vermelding te worden ingevoegd, waarna de voorliggende punten 3° en 4° van dat lid, evenals de verwijzing in dat laatste punt, dienovereenkomstig moeten worden vernummerd.

Artikel 159

109. Zoals genoegzaam blijkt uit de verdere inhoud ervan, moeten vooraan in artikel 159, eerste lid, van het ontwerp, na de woorden “de vergunningsaanvraag”, de woorden “of de melding” worden ingevoegd.

Artikel 167

110. In artikel 167, 2°, f), van het ontwerp, bij de definitie van “milieukwaliteitsnorm”, moeten de woorden “van titel II van het VLAREM” vervangen worden door de woorden “van dit besluit”.

Artikel 199

111. In het ontworpen artikel 4.1.5.5 van titel II van het VLAREM schrijve men “artikel 1.4.5.1.1, § 1, tweede lid” (niet: “artikel 1.4.5.1.1, § 1, 2”).

Artikel 241

112. In artikel 241, 1°, van het ontwerp moet het addendum waarnaar wordt verwezen nader worden gespecificeerd, naar analogie van artikel 241, 3°.

---

⁵⁶ Zie respectievelijk artikel 112 en artikel 105, §§ 1 en 3, 1°, van het decreet van 25 april 2014.

Artikelen 244 en 245

113. Deze artikelen bevatten geen bepalingen en moeten dan ook worden weggelaten uit het ontwerp (zie ook reeds opmerking 16).

Artikel 541

114. In artikel 541 van het ontwerp moet de te vervangen tabel nog worden opgenomen.

Artikelen 562 tot 565

115. Met betrekking tot de artikelen 562 tot 565 van het ontwerp verklaarde de gemachtigde het volgende:

“Het betreffende besluit is een uitvoeringsbesluit van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen. Hoewel dit besluit formeel niet opgeheven is, vindt het in de praktijk geen toepassing meer. De verwijzingen naar milieuvergunningen in deze tekst, betreffen ook steeds milieuvergunningen die in de betrokken periode toegekend moesten zijn (*de facto* milieuvergunningen van voor het nieuwe Mestdecreet, dus van voor 1 januari 2007). Voor dit besluit is het dan ook niet nodig dat de terminologie aangepast wordt aan de nieuwe terminologie van de omgevingsvergunning. De wijzigingen aan dit besluit mogen dan ook uit de tekst weggelaten worden.”

Gelet op dit antwoord kunnen de artikelen 562 tot 565 uit het ontwerp worden weggelaten. De stellers van het ontwerp moeten nagaan of het betrokken besluit dan niet het best gelijk kan worden opgeheven indien het in de praktijk geen toepassing meer vindt.

Artikel 589

116. Bij artikel 589 van het ontwerp wordt de definitie van de term “varkenshouder” in artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 april 2001 ‘tot regeling van de vrijwillige, volledige en definitieve stopzetting van de productie van alle dierlijke mest afkomstig van varkens’ vervangen. Anders dan in de bestaande definitie wordt niet meer gerefereerd aan de betrokken rubrieken van de indelingslijst bedoeld in artikel 5.2.1, § 1, van het DABM. Ter wille van de rechtszekerheid moet de ontworpen bepaling in die zin worden aangevuld.

Artikelen 600 en 602

117. De stellers van het ontwerp moeten nagaan of in de artikelen 600 en 602 van het ontwerp niet telkens melding kan worden gemaakt van de omgevingsvergunning voor *stedenbouwkundige handelingen*, veeleer dan van de omgevingsvergunning.

Die opmerking geldt ook voor artikel 778 van het ontwerp.

Artikel 609

118. De bepalingen die op het eerste gezicht rechtsgrond kunnen bieden voor artikel 609 van het ontwerp, namelijk de artikelen 21 en 40bis van het decreet van 23 januari 1991 ‘inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen’, zijn opgeheven bij het Mestdecreet van 22 december 2006. De gemachtigde verklaarde met betrekking tot het te wijzigen besluit hetzelfde als in opmerking 115. Om dezelfde redenen als daar vermeld, kan artikel 609 uit het ontwerp worden weggelaten en moeten de stellers van het ontwerp nagaan of het betrokken besluit dan niet het best gelijk kan worden opgeheven indien het in de praktijk geen toepassing meer vindt.

Artikel 667

119. Artikel 667 van het ontwerp strekt tot de wijziging van artikel 38, tweede en derde lid, van bijlage XVI bij het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 ‘betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidieregeling voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen van gebruikers en mantelzorgers’. De te wijzigen bepalingen hebben betrekking op de mogelijkheid tot erkenning als groep van assistentiewoningen op basis van een beoordeling van de vergunningstoestand “op de datum van inwerkingtreding van deze bijlage”, zijnde 1 januari 2013.⁵⁷ Het is dan ook niet zinvol om in dergelijke bepalingen naast de “stedenbouwkundige vergunning” ook de “omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen” te vermelden, aangezien die laatste vergunning pas over ruim een jaar zal kunnen worden verleend. Artikel 667 kan dan ook beter uit het ontwerp worden weggelaten.

Artikelen 671

120. Bij artikel 671 van het ontwerp wordt de wijziging beoogd van artikel 5, 8°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 ‘betreffende de meldingsplichtige handelingen ter uitvoering van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening’. Wellicht hebben de stellers van het ontwerp uit het oog verloren dat in die bepaling niet alleen de woorden “de milieuvergunning” voorkomen, maar ook de woorden “een milieuvergunning”, waarvoor een gelijkaardige aanpassing nodig is.

Artikel 679

121. Het is de Raad van State, afdeling Wetgeving, niet duidelijk waarom door de wijziging die bij artikel 679, 2°, van het ontwerp wordt aangebracht in artikel 4.1, 6°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 ‘tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is’ enkel de omgevingsvergunning voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit wordt vermeld en niet de milieuvergunning, terwijl die laatste vermelding wel resulteert uit de wijziging van artikel 5, 8°, van het besluit van de Vlaamse

---

⁵⁷ Zie artikel 21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 oktober 2012 ‘betreffende de groepen van assistentiewoningen’ waarbij de te wijzigen bijlage is ingevoegd.

Regering van 16 juli 2010 ‘betreffende de meldingsplichtige handelingen ter uitvoering van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening’ bij artikel 671 van het ontwerp. De stellers van het ontwerp moeten nagaan of dat effectief de bedoeling is.

Hoofdstuk 42 van titel 9

122. In hoofdstuk 42 van titel 9 van het ontwerp moet allicht ook voor de artikelen 6.2 en 7.4 van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 ‘tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is’ nog worden voorzien in de vervanging van de woorden “stedenbouwkundige vergunning” door de woorden “omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen”.

Artikel 703

123. Artikel 703 van het ontwerp moet allicht worden aangevuld met een wijzigingsbepaling voor de punten 2° en 98° van artikel 1.1.1, § 2, van het Energiebesluit van 19 november 2010, teneinde in die punten aan te geven dat daarin de aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning, respectievelijk die vergunning zelf worden beoogd “vermeld in artikel 4.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals dat artikel gold voor de wijziging ervan bij het decreet van 25 april 2014”.

Artikel 708

124. De toepassing van artikel 6.4.1/5, § 1, vierde lid, van het Energiebesluit vereist dat “aangetoond kan worden dat de aanvraag tot het verkrijgen van [een] stedenbouwkundige vergunning dateert van voor 1 januari 2014”. In die omstandigheid is het niet correct om de woorden “stedenbouwkundige vergunning” te vervangen door de woorden “omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen”. Artikel 708 moet dan ook worden weggelaten uit het ontwerp.

Om analoge redenen moeten ook de artikelen 716, 728 en 729 uit het ontwerp worden weggelaten.

Artikel 710

125. In artikel 7.4.2, § 1, zevende lid, van het Energiebesluit wordt het woord “milieuvergunning” bij artikel 710 van het ontwerp beter niet vervangen door de woorden “omgevingsvergunning voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit”, maar aangevuld met de woorden “of omgevingsvergunning voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit”. Het betrokken lid heeft immers betrekking op steunverlening “aangevraagd na 1 juli 2012”.

Artikel 717

126. In artikel 717 van het ontwerp zijn de volgende wijzigingen aan te brengen, aangenomen dat de inwerkingtreding van dit artikel, zoals ze is geregeld in artikel 811, eerste lid, 2°, daarvoor niet te lang op zich zal laten wachten:

- in punt 1° is te verwijzen naar “paragraaf 1, 5°,” (niet: “4°”) van artikel 9.1.11 van het Energiebesluit;

- in punt 2° is te verwijzen naar “paragraaf 1, 6° tot 8°,” (niet: “5° tot en met 8°”) van het laatstgenoemde artikel van het Energiebesluit;

- in punt 3° is te verwijzen naar “paragraaf 2, eerste lid, 4°,” (niet: “3°”) van het betreffende artikel van het Energiebesluit;

- in punt 4° is te verwijzen naar “paragraaf 2, eerste lid, 5° tot 7°” (niet: “4° tot en met 7°”) van het betreffende artikel van het Energiebesluit;

- een nieuw punt 5° is in te voegen, waarmee in paragraaf 2, tweede lid, 1°, van het betreffende artikel van het Energiebesluit dezelfde wijziging wordt aangebracht als degene bepaald in de punten 1° en 3° van artikel 717 van het ontwerp;

- het bestaande punt 5° is te vernummeren tot punt 6° en het toepassingsgebied ervan is te beperken tot paragraaf 2, tweede lid, 2° en 3°, van het betreffende artikel van het Energiebesluit;

- het bestaande punt 6° is te vernummeren tot punt 7°.

Artikel 718

127. Onder hetzelfde voorbehoud als dat gemaakt in de vorige opmerking moeten in artikel 718 van het ontwerp de wijzigingen van artikel 9.1.11/1 van het Energiebesluit worden opgesplitst in:

- een punt 1°, waarbij in punt 1° van het voornoemde artikel van het Energiebesluit de woorden “de stedenbouwkundige vergunning” worden vervolledigd met de woorden “of de omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen”;

- een punt 2°, waarbij in de punten 2° en 3° van het voornoemde artikel van het Energiebesluit de woorden “de stedenbouwkundige vergunning” telkens worden vervangen door de woorden “de omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen”.

Artikel 719

128. De wijziging van artikel 9.1.12/1, § 1, van het Energiebesluit, bepaald in artikel 719 van het ontwerp, is te beperken tot het punt 2° van die paragraaf over de vergunningsaanvraag “vanaf 1 januari 2014”.

Artikel 730

129. Aan de gemachtigde is gevraagd naar de verantwoording om voor het verkrijgen van de individuele vergunning niet langer als voorwaarde op te leggen dat door de betrokkene moet zijn voldaan aan de vereisten die in het project zijn vermeld.

Hij heeft daarop het volgende geantwoord:

“Vermoedelijk is deze eis onbewust weggefallen. We stellen voor om toe te voegen: ‘voorzover de houder van de omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of de kandidaat-exploitant voldoet aan de vereisten die in het maatschappelijk project zijn vermeld.’”

Men vulle de tekst aan zoals de gemachtigde voorstelt.

Artikel 732

130. In artikel 732 van het ontwerp wordt in punt 1°, in de vervangende zinsnede “omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen als vermeld in artikel 4.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en artikel 2, eerste lid, 7°, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning”, de verwijzing naar die laatste decretale bepaling beter weggelaten, aangezien die bepaling, in tegenstelling tot deze die eraan voorafgaat, niet specifiek betrekking heeft op de omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen.

Die opmerking geldt ook voor artikel 765, 1°, van het ontwerp.

Artikelen 762 en 763

131. Met betrekking tot de wijzigingen die bij de artikelen 762 en 763 van het ontwerp worden aangebracht, is te specificeren dat ze betrekking hebben op respectievelijk “artikel 55, § 3, eerste lid, 3°,” en “artikel 56, § 2, eerste lid, 3°,” (niet: “artikel 55, §3, 3°,” en “artikel 56, §2, 3°,”) van het besluit van de Vlaamse Regering van 25 januari 2013 ‘tot bepaling van de nadere regels betreffende de organisatorische omkadering, de financiering en de samenwerking voor het mobiliteitsbeleid’.

Artikel 798

132. In artikel 798 van het ontwerp is te verwijzen naar “artikel 390, § 1, eerste lid, 1°, van het decreet van 25 april 2014” (niet: “artikel 390, §1, 1°”) en, klaarblijkelijk, naar “de gegevens en documenten vermeld in het formulier vastgesteld in bijlage 16”,⁵⁸ die geen uitstaans hebben met “de gegevens en documenten die voor het melden van een ingedeelde inrichting of activiteit van de klasse 3 worden vereist”.

Artikel 799

133. Minstens aan het einde van de inleidende zin van artikel 799, eerste lid, van het ontwerp en eventueel ook in de twee andere leden van dat artikel, schrijve men: “de mededeling met de vraag tot omzetting” (niet: “de mededeling”).

134. In artikel 799, eerste lid, 3°, en tweede lid, 2°, van het ontwerp moet worden verwezen naar artikel 798 (niet: “artikel 817”).

135. Uit de verwijzing in artikel 799, tweede lid, 1°, van het ontwerp naar het eerste lid, 1°, van hetzelfde artikel volgt dat de indiening van de mededeling met de vraag tot omzetting van een milieuvergunning van bepaalde duur in een omgevingsvergunning voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit van onbepaalde duur bij een bestuursorgaan dat niet bevoegd is voor een dergelijke mededeling, tot gevolg heeft dat die mededeling onontvankelijk is en de procedure tot behandeling ervan wordt stopgezet.

Deze regeling is voor diegene die de betreffende mededeling indient, wezenlijk ongunstiger dan die welke geldt in geval van indiening bij een onbevoegd bestuursorgaan van een reguliere aanvraag tot afgifte van een omgevingsvergunning, ongeacht of die aanvraag te behandelen is volgens de gewone, dan wel volgens de vereenvoudigde vergunningsprocedure.⁵⁹

Een dergelijk verschil in behandeling behoeft een redelijke verantwoording uit het oogpunt van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Als de stellers van het ontwerp zulke verantwoording voorhanden achten, nemen zij ze het best op in het verslag aan de Vlaamse Regering en is in artikel 799, tweede lid, 1°, van het ontwerp te verwijzen naar “het eerste lid, 1° of 2°,” (niet: “het eerste lid, 1° en 2°,”) van dat artikel. Zo niet, dan is de verwijzing naar het eerste lid, 1°, van het artikel weg te laten.

---

⁵⁸ Die kennelijk relevante bijlage met het opschrift “Mededeling met de vraag tot omzetting van een milieuvergunning, die werd ingediend vanaf 10 september 2002 en werd verleend voor een termijn van 20 jaar, naar een omgevingsvergunning van onbepaalde duur” is voornamelijk weliswaar niet genummerd, maar volgt als tweede bijlage na bijlage 14.

⁵⁹ Zie de artikelen 22 en 41 van het decreet van 25 april 2014.

Artikel 800

136. In artikel 800, tweede lid, van het ontwerp is te verwijzen naar “artikel 4.3.3, § 2, van het DABM” (niet: “artikel 4.3.2, §2, van het DABM”).

Artikel 801

137. In artikel 801 van het ontwerp zijn de volgende correcties aan te brengen:

- in het eerste lid is te verwijzen naar “artikel 800, derde lid,” (niet: “artikel 819, tweede lid,”);

- in het tweede lid, 3°, is te verwijzen naar “artikel 390, § 1, eerste lid, 2°, van het decreet van 25 april 2014” (niet “artikel 390, §1, 2°,”);

- in het derde lid is de zinsnede “overeenkomstig artikel 226 van het decreet van 25 april 2014” weg te laten.⁶⁰

Artikel 802

138. In artikel 802, § 1, eerste lid, 1°, van het ontwerp zijn de woorden “of de aanvraag niet zelf hebben ingediend” kennelijk te vervangen door de woorden “en de mededeling met de vraag tot omzetting niet zelf hebben ingediend”. Ook rijst de vraag of niet tevens rekening moet worden gehouden met de hypothese waarbij de omgevingsvergunningscommissie overeenkomstig artikel 39, § 4, tweede lid, van het ontwerp, optreedt “als het een vraag tot omzetting van een milieuvergunning als vermeld in artikel 390, § 4, van het decreet van 25 april 2014, betreft”.

139. Aan het begin van artikel 802, § 1, eerste lid, 2°, van het ontwerp wordt beter de zinsnede “in voorkomend geval,” opgenomen,⁶¹ aangezien het adviserend schepencollege omschreven in artikel 1, eerste lid, 1°, van het ontwerp het bestuursorgaan zelf kan zijn dat instaat voor de akteneming van de mededeling met de vraag tot omzetting, in welk geval de toepassing van de overige leden van artikel 802, § 1, van het ontwerp zonder voorwerp is wat dat college betreft.

140. Artikel 802, § 1, derde lid, van het ontwerp bepaalt het rechtsgevolg dat intreedt als het adviserend schepencollege nalaat om binnen een termijn van dertig dagen de informatie mee te delen die wordt vermeld in het eerste lid, 2°, van dat artikel, namelijk of de ingedeelde inrichting of activiteit die het voorwerp is van een mededeling met de vraag tot omzetting van een milieuvergunning van bepaalde duur in een omgevingsvergunning van onbepaalde duur, stedenbouwkundig hoofdzakelijk vergund is als vermeld in artikel 4.1.1, 7°, a), van de VCRO.

---

⁶⁰ Dat artikel 226 betreft immers de wijziging waarmee het in dezelfde ontworpen bepaling genoemde “artikel 36ter, § 3, derde lid, van het Natuurdecreet” tot stand is gebracht.

⁶¹ Zie bijvoorbeeld ook de artikelen 69, § 1, eerste lid, 1°, 72, tweede lid, 1°, 78, § 2, eerste lid, 2°, 80, tweede lid, 1°, en 85, § 1, 1°, en § 2, van het ontwerp.

Dat rechtsgevolg bestaat erin dat “voor de toepassing van artikel 390, § 1, [eerste lid, 3°,] van het decreet van 25 april 2014 [wordt] aangenomen dat de ingedeelde inrichting of activiteit stedenbouwkundig hoofdzakelijk vergund is”.

Het vereiste dat “de stedenbouwkundige handelingen die noodzakelijk zijn voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit (...) op het tijdstip van de mededeling, vermeld in punt 1°, hoofdzakelijk [zijn] vergund”, wordt in artikel 390, § 1, eerste lid, 3°, van het decreet van 25 april 2014 vermeld als één van de cumulatieve voorwaarden die vervuld moeten zijn opdat een milieuvergunning die vanaf 10 september 2002 is aangevraagd en verleend voor een termijn van twintig jaar, zou kunnen worden geacht te zijn verleend voor onbepaalde duur.

In artikel 4.1.1, 7°, a), van de VCRO worden de woorden “hoofdzakelijk vergund” omschreven als “een vergunningstoestand, waarbij voor de omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen geldt dat [...] bedrijven en hun constructies slechts hoofdzakelijk vergund zijn indien de voor een normale bedrijfsvoering noodzakelijke constructies vergund of vergund geacht zijn, ook wat de functie betreft”.

Constructies zijn vergund in de zin van de laatstvermelde bepaling als daarvoor een bouwvergunning of een stedenbouwkundige vergunning – in de toekomst een omgevingsvergunning voor de uitvoering van stedenbouwkundige handelingen – werd verkregen. Die verkrijging kan niet de vorm hebben aangenomen of aannemen, noch zal ze die op grond van het decreet van 25 april 2014 kunnen aannemen, van een stilzwijgende beslissing.⁶²

Om een constructie als “vergund geacht” te kunnen kwalificeren, is dan weer decretaal vereist dat zulks “door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond” en, bij de eventuele opname van een dergelijke constructie in het vergunningenregister, rust op de gemeentelijke overheid een actieve onderzoeksplicht bij de beoordeling van die bewijslevering.⁶³

Uit wat voorafgaat volgt dat de decreetgever heeft voorgeschreven dat een milieuvergunning van bepaalde duur slechts kan worden geacht te zijn verleend voor onbepaalde duur als de stedenbouwkundige handelingen die noodzakelijk zijn voor de exploitatie van de betreffende ingedeelde inrichting of activiteit hoofdzakelijk zijn vergund, dat hij voorts heeft geregeld hoe die voorwaarde is op te vatten en op welke wijze de vervulling ervan kan worden vastgesteld en dat hij het daarbij niet mogelijk heeft gemaakt om die vervulling te veronderstellen wegens het enkele stilzitten van het bestuur.

---

⁶² Noch de wet van 29 maart 1962 ‘houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stede[n]bouw’, zij het vóór of na de coördinatie ervan voor het Vlaamse Gewest op 22 oktober 1996, noch het decreet van 18 mei 1999 ‘houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening’ of de VCRO hebben in de mogelijkheid van een dergelijke vergunning voorzien. De, daarvan te onderscheiden, mogelijkheid om als gevolg van louter tijdsverloop door het rechtstreekse effect van een wetstekrachte bepaling een toelating tot uitvoering van principieel vergunningsplichtige handelingen te verkrijgen, die eens in de eerstgenoemde wet (en de coördinatie ervan) voorkwam, is overigens discriminerend bevonden door het toenmalige Arbitragehof, thans het Grondwettelijk Hof (zie de arresten van 10 mei 2006 en 21 maart 2007, respectievelijk met nr. 74/2006 en nr. 49/2007, van dat hof).

⁶³ Zie in de VCRO respectievelijk artikel 4.2.14, inzonderheid §§ 1 en 2, eerste lid, en artikel 5.1.3, inzonderheid § 1, eerste lid, en § 2, eerste lid, alsook § 3, *in fine*, waar, voor het beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen de opname of de weigering tot opname van een constructie als “vergund geacht” in het vergunningenregister, wordt melding gemaakt van de overeenkomstige toepassing van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Het komt niet aan de Vlaamse Regering toe om wel een dergelijke veronderstelling in te stellen, zoals het geval is in artikel 802, § 1, derde lid, van het ontwerp. Die bepaling kan dan ook geen doorgang vinden.

141. In artikel 802, § 2, eerste en tweede lid, van het ontwerp is te verwijzen naar respectievelijk “artikel 801” (niet: “artikel 820”) van dezelfde tekst en “artikel 36ter, § 3, derde lid, van het Natuurdecreet” (niet: “artikel 226 van het decreet van 25 april 2014”).

142. Artikel 802, § 2, vierde lid, van het ontwerp bepaalt dat het Agentschap voor Natuur en Bos (niet: “Agentschap voor Bos en Natuur”) bij gebreke van tijdige terbeschikkingstelling aan het bevoegde bestuur van zijn uitdrukkelijke beslissing hierover op verzoek van het betrokken publiek, geacht wordt van oordeel te zijn dat geen passende beoordeling moet worden opgesteld met betrekking tot een vraag tot omzetting van een milieuvergunning van bepaalde duur in een omgevingsvergunning voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit van onbepaalde duur.

Dat geen passende beoordeling vereist is, wordt in artikel 390, § 1, eerste lid, 4°, *in fine*, van het decreet van 25 april 2014 vermeld als één van de cumulatieve voorwaarden die vervuld moeten zijn opdat zo een omzetting zou kunnen plaatsvinden.

Artikel 36ter, § 3, derde lid, van het decreet van 21 oktober 1997 ‘betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’ (in het ontwerp: “Natuurdecreet”) bepaalt in dit verband dat een passende beoordeling moet worden uitgevoerd indien het Agentschap voor Natuur en Bos⁶⁴ onder meer op gemotiveerd verzoek van het betrokken publiek oordeelt dat zo een beoordeling nog niet is gemaakt en “dat het betrokken project een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone kan veroorzaken”. In artikel 2, 30°, van hetzelfde decreet wordt dan weer omschreven wat moet worden verstaan onder zo “een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone”.⁶⁵ De uitvoering van de passende beoordeling is van belang uit het oogpunt van de verplichting, voorgeschreven in paragraaf 4 van voormeld artikel 36ter, die rust op de overheid die over onder meer een vergunningsaanvraag moet beslissen, om de vergunning slechts toe te kennen indien de activiteit waarvoor ze vereist is geen betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone kan veroorzaken. Als zodanig dient die overheid met een uitgevoerde passende beoordeling terdege rekening te houden, zoals paragraaf 6 van het laatstgenoemde artikel nog uitdrukkelijk oplegt.

Aldus is decretaal bepaald dat een milieuvergunning van bepaalde duur slechts kan worden geacht verleend te zijn voor onbepaalde duur als geen passende beoordeling is vereist en aan de hand van welk criterium en door welk gespecialiseerd bestuursorgaan *in concreto* is uit te maken of dat al dan niet zo is. Tevens is also decretaal aangegeven welk belang in bevestigend geval aan een passende beoordeling toekomt voor de vergunbaarheid van de exploitatie in kwestie.

---

⁶⁴ Dat agentschap fungeert als “de administratie bevoegd voor natuurbehoud” vermeld in die decretale bepaling.

⁶⁵ Zie ook artikel 2, 38° en 43°, van hetzelfde decreet voor de definities van “natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone” en van een “speciale beschermingszone”.

Daaruit volgt dat niet kan worden aanvaard dat de Vlaamse Regering in artikel 802, § 2, vierde lid, van het ontwerp erin voorziet dat aan het Agentschap voor Natuur en Bos bij de toepassing van artikel 390 van het decreet van 25 april 2014 een stilzwijgend negatief oordeel kan worden toegedicht over de noodzaak van een passende beoordeling.

Die bevinding volstaat om te besluiten dat de betreffende ontworpen bepaling geen doorgang kan vinden.

Artikel 803

143. De verwijzingen in artikel 803 van het ontwerp moeten worden gecorrigeerd tot verwijzingen naar de “artikelen 801 en 802” (niet: “artikel 820 en 821”) van die tekst en naar “de voorwaarden vermeld in artikel 390, § 1, eerste lid, 2°, 3° en 4°, wat betreft de passende beoordeling, van het decreet van 25 april 2014” (niet: “artikel 390, §1, 2°, 3° en 4°”).

Artikel 804

144. In artikel 804 van het ontwerp schrijve men: “de mededeling met de vraag tot omzetting” (niet: “de mededeling van omzetting”).

Artikel 805

145. Minstens in het eerste en eventueel ook in het tweede lid van artikel 805 van het ontwerp wordt duidelijkheidshalve na de woorden “de akte” het best ook de zinsnede “vermeld in artikel 804” ingevoegd.

146. Aan het einde van artikel 805, tweede lid, van het ontwerp is te verwijzen naar “artikel 802” (niet: “artikel 821”).

Artikel 807

147. De redactie van artikel 807, eerste lid, van het ontwerp is te verbeteren als volgt:

- in de inleidende zin, is te verwijzen naar “artikel 390, § 1, eerste lid, 2° of 4°, van het decreet van 25 april 2014” (niet: “artikel 390, §1, 2° of 4°”);

- nog in de inleidende zin, is te verwijzen naar “de beveiligde zending aan de aanvrager, vermeld in artikel 800, derde lid, of artikel 806” (niet: “artikel 819 of artikel 825”);

- in punt 1° schrijve men: “voor zover ze nog niet zijn bezorgd met toepassing van artikel 798 of artikel 799, tweede lid, 2°” (niet: “voor zover ze niet in toepassing van artikel 817 of 818, al zijn bezorgd”).

Artikel 810

148. In artikel 810, 4°, van het ontwerp zijn de woorden “de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar” te vervangen door de woorden “het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed”, zijnde het slot van het geldende opschrift van het betreffende besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000, zoals het wel correct is vermeld in het huidige zeventiende lid van de aanhef van het ontwerp.

Artikel 811

149. Artikel 811, eerste lid, 1°, van het ontwerp laat alle artikelen van het decreet van 25 april 2014 in werking treden één jaar na de dag na de datum van de bekendmaking van het te nemen besluit, met uitzondering van de artikelen die erin worden vermeld.

Het eerste van die uitgezonderde artikelen is artikel 2 van het betreffende decreet. In het verslag aan de Vlaamse Regering wordt daarvoor verwezen naar de inwerkingtreding van dat artikel als gevolg van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 februari 2015 ‘tot aanwijzing van de Vlaamse en provinciale projecten ter uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning’, zijnde tien dagen na de bekendmaking van dat besluit op 4 maart 2015.

In dit verband moet er evenwel worden op gewezen dat de Raad van State, afdeling Wetgeving, in advies 56.947/1, gegeven op 6 februari 2015, over het ontwerp dat heeft geleid tot het voornoemde besluit van de Vlaamse Regering van 13 februari 2015, de volgende opmerking heeft gemaakt over de inwerkingtreding van artikel 2 van het decreet van 25 april 2014 waarin dat besluit heeft voorzien:

“Nu artikel 3 van het ontwerp enkel de inwerkingtreding regelt van artikel 2 van het decreet van 25 april 2014 doch niet van de bepalingen van dat decreet waarin aan die begrippen wordt gerefereerd, hebben de in dat artikel 2 opgenomen definities nog geen uitwerking wat betreft de toepassing van het decreet van 25 april 2014 en is er bijgevolg geen bezwaar om dat artikel 2 in werking te laten treden op de in artikel 3 van het ontwerp bepaalde wijze. De bepalingen van het decreet van 25 april 2014 waarin aan de in dat artikel 2 opgenomen begrippen wordt gerefereerd, zullen uiteraard wel in werking moeten treden overeenkomstig het bepaalde in artikel 397 van dat decreet, teneinde de overgangperiode waarin door de decreetgever met betrekking tot de inwerkingtreding van de nieuwe regeling inzake de omgevingsvergunning is voorzien, te waarborgen. In afwachting daarvan, is er echter geen bezwaar om de voornoemde definities reeds uitwerking te laten hebben voor de toepassing van het decreet van 25 april 2014 ‘betreffende complexe projecten’, waarvoor in de inwerkingtreding is voorzien op 1 maart 2015.”

In het licht van die opmerking en rekening houdende met de wijze waarop de inwerkingtreding van het bij het ontworpen besluit uit te voeren decreet van 25 april 2014 is geregeld in artikel 397 van dat decreet⁶⁶, moet worden aangenomen dat artikel 2 van hetzelfde

---

⁶⁶ Dat artikel luidt: “Dit decreet treedt in werking op een door de Vlaamse Regering per artikel vast te stellen datum. Deze datum valt minstens een jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van inwerkingtreding wordt vastgelegd.”

decreet nog geen uitwerking heeft voor de toepassing van dat decreet zelf, maar enkel voor de toepassing van het decreet van 25 april 2014 ‘betreffende complexe projecten’.⁶⁷

Dat artikel 2, waarvan de definities die het bevat relevant zijn voor omzeggens het ganse decreet waartoe het behoort, mag dan ook niet worden uitgesloten van de inwerkingtreding bepaald in de inleidende zin van artikel 811, eerste lid, van het ontwerp.

Bijlagen

150. De bij het ontwerp gevoegde bijlagen moeten consequent als zodanig worden benoemd en (correct) worden genummerd⁶⁸, wat voorsnog niet het geval is.

151. De als eerste bij het ontwerp gevoegde (maar ongenummerde) bijlage, namelijk het modelformulier voor de aanvraag van een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of voor het exploiteren van een ingedeelde inrichting of activiteit, bevat een rubriek D over de MER-plicht.

In die rubriek is evenwel niets bepaald voor de toepassing van de vrijstelling van die plicht op grond van paragraaf 1 van artikel 4.3.3 van het DABM, in tegenstelling tot wat het geval is voor de daarvan te onderscheiden ontheffing van dezelfde plicht op grond van paragraaf 3 van hetzelfde artikel. Nochtans moet overeenkomstig artikel 4.3.3, § 8, van het DABM ook in geval van een vrijstelling, de definitieve beslissing bij de vergunningsaanvraag worden gevoegd.

152.1. In bijlage 13 van het ontwerp, onder de tabel van deel 2, wordt melding gemaakt van “Noten bij bijlage 6”. Aan de gemachtigde is gevraagd welke bijlage hiermee wordt bedoeld.

Hij heeft daarop het volgende geantwoord:

“De ontworpen bijlage 5 is vandaag bijlage 6 van titel I van het Vlarem. Zij bevat nog een verkeerde verwijzing naar de oorspronkelijke bijlage 6. Noten bij bijlage 6 moet dus worden gewijzigd in Noten bij bijlage 5.”

Met dit voorstel kan worden ingestemd.

152.2. Ook is aan de gemachtigde gevraagd naar welke richtlijn wordt verwezen in de noten 4, 6, 8 en 21.

Hij heeft daarop geantwoord dat het gaat om de SEVESO III-richtlijn (richtlijn 2012/18/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 4 juli 2012 ‘betreffende de

---

⁶⁷ Zo niet, dan zou de inwerkingtreding van bedoeld artikel 2 – tien dagen na de bekendmaking van het voornoemde besluit van de Vlaamse Regering van 13 februari 2015 – in strijd zijn met de voorwaarde bepaald in de tweede zin van artikel 397 van het decreet van 25 april 2014 dat die inwerkingtreding “valt minstens een jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van inwerkingtreding wordt vastgelegd.” Die voorwaarde geldt, luidens de eerste zin van het laatstgenoemde artikel, immers “per artikel” en dus ook voor artikel 2.

⁶⁸ Zie *Omzendbrief wetgevingstechniek*, aanwijzing 264.

beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, houdende wijziging en vervolgens intrekking van Richtlijn 96/82/EG van de Raad’).

Deze verwijzing dient te worden vervangen door een verwijzing naar interne regelgeving.

152.3. Ook in noot 11.1 dient de verwijzing naar richtlijn 75/324/EEG van de Raad van 20 mei 1975 ‘inzake onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid- Staten betreffende aerosols’ te worden vervangen door een verwijzing naar interne regelgeving ter omzetting van die richtlijn.

152.4. In de noten 9, 12 en 13 wordt verwezen naar internationale normen/procedures.

Aan de gemachtigde is gevraagd waar deze worden gepubliceerd, of ze vrij toegankelijk zijn en of ze bestaan in een Nederlandse tekst.

Hij heeft daarop het volgende geantwoord:

“Noot 9, 12 en 13: De UN manual of Tests and Criteria is vrij raadpleegbaar via: http://www.unece.org/trans/danger/publi/manual/rev5/manrev5-files_e.html. Deze is enkel in het Engels en niet in het Nederlands beschikbaar. De verordeningen zijn in het Nederlands beschikbaar op <http://eur-lex.europa.eu>.”

Er moet evenwel worden opgemerkt dat met betrekking tot de voornoemde *manual* niet in een bekendmaking in de zin van artikel 190 van de Grondwet is voorzien, wat vragen oproept op het vlak van de tegenwerpbaarheid ervan aan derden.

De Raad van State, afdeling Wetgeving, heeft in het verleden al bij herhaling aandacht besteed aan het knelpunt van de ontbrekende bekendmaking van technische normen waaraan in Belgische rechtsregels wordt gerefereerd en heeft in dit verband gewezen op de wenselijkheid van het uitwerken van een horizontale oplossing. Tevens heeft de Raad opgemerkt dat, ingeval er bijzondere redenen zouden zijn om bij wet af te wijken van de gebruikelijke bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*, erop dient te worden toegezien dat de alternatieve vorm van bekendmaking beantwoordt aan de essentiële randvoorwaarden inzake toegankelijkheid en kenbaarheid van een officiële bekendmaking, waarbij het essentieel is dat – *in casu* – een Nederlandse versie van de betrokken normen beschikbaar is en dat, wanneer voor het consulteren van de normen een vergoeding wordt gevraagd, het bedrag ervan de toegankelijkheid van die normen niet op een onevenredige wijze belemmert.⁶⁹

152.5. In punt 3 van het addendum “C5.20.1.6. Windturbines” wordt een geluidsstudie verplicht die een immissieberekening bevat, uitgevoerd volgens ISO 9613-2 (1996).

Ook hier geldt *mutatis mutandis* dezelfde opmerking als de vorige.

---

⁶⁹ Zie adv.RvS 55.470/1 van 19 maart 2014 over een ontwerp dat heeft geleid tot het ministerieel besluit van 12 mei 2014 ‘tot bepaling van de meetprocedure en de meetstrategie van elektromagnetische golven in de omgeving van vast opgestelde zendantennes’.

152.6. In de punten 1, 3 en 5 van het addendum “C5.53 Grondwaterwinningen” wordt verwezen naar een bijlage bij titel I van het VLAREM.

Gelet op artikel 810, 1°, van het ontwerp, dat titel I van het VLAREM opheft, moet deze verwijzing worden geactualiseerd.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Marnix VAN DAMME